ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 392

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 8

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1926

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100 — Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας — Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄ ὤμορφή μου σκλάβα . . . Σὰν ξυπνήσης μέσα στὴν ἀγκαλιά μου θὰ πιστεύσω ὅτι δὲν σ' ἐπόθησα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτι σὲ ἠγάπησα πολύ . . .

Ἡ Ἀζίρα ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀπέλθει.

Ὁ Λορέντζος παρηκολούθησε τὴν φυγήν της ἀπὸ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν θορύβων. Ἤκουσεν πρῶτον τὰ βήματά της κροτοῦντα ἐπὶ τοῦ ταπητοστρώτου πατώματος. Ἔπειτα τὴν θύραν κλειομένην. Ἔπειτα ἄλλα βήματα ἀσθενέστερα καὶ ἄλλον ἀσθενέστερον κρότον ἄλλης κλεισθείσης θύρας . . .

Ἔπειτα δὲν ἤκουσε τίποτε πλέον...

— Μόνος! Εἶμαι μόνος τώρα μαζύ της.

* * *

Ἀφῆκε νὰ περάσουν ἕως δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐφρόντιζε νὰ ἀπασχολῇ ἄλλοῦ τὸ πνεῦμά του καὶ νὰ στρέφῃ τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος τῶν θυρῶν, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν Κρινούλα, ἡ ὡραιότης τῆς ὁποίας τὸν εἵλκυε μὲ δύναμην ἀκαταμάχητον.

Ἐστράφη πρὸς τὴν κοιμωμένην νεάνιδα.

Τὸ ὑπνωτικὸν τώρα εἶχεν ἀναλάβει ἅπαν τὸ κράτος του ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Κρινούλα ἐκοιμᾶτο ὕπνον βαθύν. Ἀνέπνεεν ἡσύχως καὶ κανονικῶς. Νευρικοὶ σπασμοὶ δὲν ἀνεκίνουν πλέον τὰς χεῖρας της.

— Τέλος πάντων! Εἶνε ἥσυχος τώρα.

Καὶ ὁ Λορέντζος ἀνεπήδησε ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, ἔσκυψεν ὑπὲρ τὴν ληθαργοῦσαν νεάνιδα, τὴν παρετήρησε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐψιθύρισε.

— Τὶ ὤμορφη ποῦ εἶνε!

Ἔσκυψεν ἔπειτα καὶ ἐπάνω εἰς τὸν κρινόλευκόν της λαιμὸν ἀφῆκεν ἠχηρὸν φίλημα.

Καὶ τέλος ἤνοιξε τοὺς βραχίονάς του περιεπτύχθη τὴν Κρινούλα καὶ τὴν ἔσφιξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του θριαμβευτικῶς.

— Εἶσαι δική μου. Τώρα πλὰ εἶσαι δική μου.

* * *

Μὲ μεγαλοπρέπειαν πασσᾶ ὁ θυρωρὸς Ναμπῆς ἐκάθητο εἰς τὸ παρὰ τὴν ἐξώθυραν τῆς οἰκίας τοῦ Λορέντζου σκαμνί του, ἕνα κάθισμα ἐπίτηδες κατασκευασθὲν ἀπαλὸν καὶ ἀναπαυτικὸν κατὰ παραγγελίαν του, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος προσῆλθεν εἰς αὐτόν.

Ἡ Κρινούλα ἀπελευθερώνεται πάλιν ἀπὸ τὸν πειρατὴν Πέρον τὸν Τρομερόν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔφερε πενιχρὰ φορέματα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ πενέστε οἱ τῶν ἰθαγενῶν ἦτο τὸ πρόσωπον ρυπαρός, ἀτημέλητος τὴν κόμην καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἠλίθιος εἰς βαθμὸν προκαλοῦντα ἢ τὸν οἶκτον ἢ τὸν γέλωτα.

Ὁ ἄνθρωπός μας ὅμως δὲν ἦτο ὅτι πράγματι ἐφαίνετο.

Ὁ ἄγνωστος ἐδέησε νὰ βήξῃ ἐλαφρῶς διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ θυρωροῦ, ὁ ὁποῖος τέλος διέκοψε τὰς προσευχάς του, ὕψωσε τὴν κεφαλήν του μετὰ νωθρότητος, παρετήρησε τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον καὶ τὸν ἠρώτησεν.

— Τὶ θέλεις;

— Ἐφέντημ' πασσᾶ μου . . . ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Τὸ ἔλεός σου ζητῶ.

— Ἔχεις πολλαῖς μέραις ἐδῶ;

— Μέραις; Τρεῖς μῆνες ἐφέντημ . .

— Τρεῖς μῆνες! Καὶ τὶ ἔκανες τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνας;

— Τίποτε ἐφέντημ . .

— Γιατί;

— Δουλειὰ ζητῶ καὶ δουλειὰ δὲν βρίσκω. Ὅπου νὰ πάω νὰ ζητήσω δουλειά, μ' ἐρωτοῦν τὶ εἶμαι. Καὶ ὅταν τοὺς λέω τὴν ἀλήθεια, μὲ διώχνουν.

Ὁ Ναμπῆ ἔπαιξεν ὀλίγον μὲ τὸ κομβολόγιόν του, καὶ ἐσκέφθη ἀρκετά, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄγνωστον:

— Δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ χαθῇς...

— Ἄ Ἐφέντημ . . . ἄ! καλέ μου ἄνθρωπε . .

— Τὶ ξέρεις νὰ κάνῃς;

— Πολλὰ πράγματα ἐφέντημ . . .

— Περιβολάρης . . . μποσταντζῆς ..

— Ναί. ἐφέντημ . . .

— Ἐμεῖς ἔχουμε μπαχτσὲ μέσα. . . ἔχουμε καὶ μποστάνι. . .

— Ἄχ! ἐφέντημ. Ἂν ἤθελες νὰ μοῦ κάνες αὐτὸ τὸ μεγάλο καλό! Σὰν σκύλος θὰ σοῦ ἤμουν πιστός . . .

— Νὰ σὲ πάρω στὴ δούλεψί μας;

— Ναί, ἐφέντημ . . .

— Σὰν τυχερὸς ἄνθρωπος μοῦ φαίνεσαι.

— Τυχερός; Ἐγὼ τυχερός;

— Ναί. Μποσταντζῆ δὲν ἔχουμε καὶ θέλουμε ἕνα . . .

— Ἄ! Ἐφέντημ! Στὰ πόδια σου νὰ πέσω καὶ νὰ τὰ φιλήσω. Πάρεμε στὴ δούλεψί σου. Πάρε με γιὰ δοκιμή. Καὶ ἂν δὲν μείνῃς εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα, διῶξε με.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 2 σελίδα)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

«Όμως, ἐγὼ ξέρω πῶς πρέπει νὰ δουλέψω τὸν καλό μου τὸν ἀφέντη γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω Καὶ θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος, καὶ ποτὲ δὲν θὰ μὲ διώξῃς ἀπὸ κοντά σου.

Ὁ Νάμπῆ ἀπεφασισε τέλος καὶ ἐγκατέλειψε τὸ ἀναπαυτικὸν καὶ ἄπαλὸν κάθισμά του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν τοῦ Λορέντζου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος ναύτου, ὁ ὁποῖος ἐψιθύριζεν ἐν τῷ μεταξύ.

— Τέλος πάντων τὰ κατάφερα. Τώρα θὰ μάθω εὔκολα ποὺ ἔχουν κρυμμένη τὴ δυστυχισμένη τὴν Κρινούλαμου!

Ἡ οἰκία τοῦ Ἰταλοῦ περιεβάλλετο ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς πλευρῶν ὑπὸ εὐρυτάτου κήπου. Σπάνια φυτὰ καὶ ἐξαίρετικὴ συλλογὴ δένδρων τῶν τροπικῶν χωρῶν, βλάστησις πολύτιμος καθίστων τὸν κῆπον ἀληθινὸν παράδεισον

Δὲν ἔλειπε δὲ ἀπὸ τὸν παράδεισον ἐκεῖνον οὔτε ὁ ἐκτεταμένος λαχανόκηπος, οὐτε αἱ σκιάδες, οὔτε τὰ ἀγάλματα, οὔτε αἱ τεχνηταὶ λίμναι καὶ οἱ μικροὶ ποταμοί, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους διαυγὲς καὶ κρυστάλλινον ἔρρεε διαρκῶς τὸ ποτιστικὸ ὕδωρ.

— Ὄλ' αὐτὰ ποὺ βλέπεις, εἶπεν ὁ Νάμπῆς εἰς τὸν Ἕλληνα, θὰ τὰ προσέχῃς ἐσύ. Σὲ δυὸ ἡμέραις θἄρθῃ καὶ ἕνας Ἰταλὸς περιβολάρης καὶ θὰ τὸν βοηθῆς ἐσύ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ξέρε ὅτι εἶσαι ὁλομόναχος ἐδῶ κάτω καὶ ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα. Καμμιὰ φορὰ πηδοῦν ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ μᾶς κλέβουν φροῦτα, μᾶς κόβουν ἄνθη, μᾶς κάνουν ζημιαῖς, . . Πρόσεχε λοιπόν.

— Ἔννοια σου ἐφέντημ'.

— Ἄμα βλέπεις τὸν ἀφέντη νὰ καταβαίνῃ στὸ περιβόλι ἢ μονάχος σου ἢ μὲ καμμιὰ κυρὰ μαζί, ἐσὺ νὰ πηγαίνῃς νὰ κρύβεσαι . . . .

— Τὸ ξέρω ἐφέντημ.

— Καὶ τὴ νύχτα θὰ προσέχῃς γύρω τριγύρω, μὴν πηδήσῃ κανένας ἀπὸ τὸν τοῖχο κλέφτης.

— Ἔννοια σου, ἐφέντημ.

— Νά. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ καλύβι ἐκεῖ κάτω;

— Τὸ βλέπω.

— Ἐ! Αὐτὸ εἶνε τὸ σπίτι σου.

— Ἐφέντημ, τί! Αὐτὸ τὸ σεραΐ;

— Σεραΐ . . Ἄ! φουκαρᾶ μου Γιώργη. Σεραΐ· λὲς ἕνα πιληνοκάλυβο; Καταλαβαίνω τώρα καταλαβαίνω ποὺ κοιμώσουν ὡς τώρα.

— Ἄ! ναί . . . κοιμώμουν στοὺς δρόμους.

— Ἄμμ' γ' αὐτὸ τὸ καλύβι σοῦ φαίνεται σεραΐ· Πεινᾶς;

— Ἀπὸ χθὲς τὸ πρωῒ ἔχω νὰ φάω.

— Ἄ· λοιπόν. Σύρε στὸ καλύβι σου. Ἐγὼ θὰ σοῦ στείλω τώρα τὰ χρειαζούμενα νὰ περάσῃς τὴν ἡμέρα σου. Ἀπὸ αὔριο ὁ μάγερας θὰ σοῦ δίνῃ τακτικὰ τὸ μερδικό σου ἀπὸ τὸ φαΐ.

Καὶ ἀφοῦ ἔφαγε γενναίως – τὸ μὲν διότι πραγματικῶς ἐπείνα, τὸ δὲ διότι δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι ἐψεύδετο, ὅταν ἔλεγεν ὅτι ἦτο νῆστις πρὸ πολλοῦ—ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς καλύβης του καὶ νὰ κάμῃ μίαν γενικὴν ἀνάπτον κῆπον περιοδείαν.

—Ὅπως κι' ἄν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, διελογίσθη. δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὲ παρεξηγήσουν. Δὲν κάνω ἄλλως τε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν δουλειά μου.

Ὁ θεόκουτος Νάμπῆς μοῦ εἶπε νὰ τριγυρίζῳ ἡμέρα καὶ νύχτα στὸ περιβόλι καὶ νὰ προσέχω. Ἔ! λοιπόν. Αὐτὸ θὰ ἀρχίσω νὰ κάνω κι' ἐγώ.

Ὁ ναύτης ὁ τως διέτρεξεν ὁλόκληρον τὸν κῆπον καὶ ἐχρειάσθη ὁλόκληρον ὥραν διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς διευθύνσεις καὶ τὰς διασταυρώσεις τῶν διαδρόμων, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σκιάδας νὰ κρατήσῃ σημείωσιν τῶν διαφόρων πρὸς τοὺς δρόμους ἐξόδων.

Μετὰ τοῦτο ἔστρεψε τὴν προσοχήν του ἅπασαν εἰς τὴν οἰκίαν, τῆς ὁποίας αἱ τρεῖς πλευραὶ ἔβλεπον πρὸς διάφορα μέρη τοῦ κήπου διὰ σειρᾶς παραθύρων, τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο διὰ παραθυροφύλλων, ἀνοιγομένων, πρὸς τὰ ἔξω.

— Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐσκέφθη ὁ ναύτης, ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα αὐτὰ θὰ εἶναι τοῦ δωματίου τῆς σκλάβας. Γιατὶ μιὰ σκλάβα, ἡ ὁποία ἐπωλήθη καὶ ἠγοράσθη πολὺ ἀκριβά, θὰ εἶνε καλλὸ πάντα δωμάτιο.

* * *

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ εἶχε προσηλωμένα τὰ βλέμματά του εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ παράθυρα, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην μία μαύρη κεφαλὴ προέβαλεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐκεῖνο . .

— Εἶνε γυναῖκα, ἐψιθύρισεν ὁ ναύτης. . . Δοῦλα εἶνε . . .

Καὶ διὰ νὰ μὴ γίνῃ ὁρατός, ἐφρόντισε νὰ κρυφθῇ ὄπισθεν πυκνῆς συστάδος θάμνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔβλεπε καλῶς χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν.

Ἡ μαύρη ὑπηρέτρια τῆς Κρινούλας – διότι ἡ ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐμφανισθεῖσα ἦταν ἡ Ἀζίρα – ἀφοῦ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν κάτω καὶ διηύθυνε τὸ βλέμμα της πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κήπου καὶ δὲν εἶδε κανένα, ἔβγαλε τὸ χέρι της καὶ ἐπέταξε κάτω κᾶτι τι. Ἀντικείμενόν τι ἐπίμηκες, τὸ ὁποῖον ἦλθεν καὶ ἔπεσεν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ναύτου.

Ἔπειτα προφανῶς φρονεῖζουσα νὰ μὴ προξενήσῃ κανένα θόρυβον, ἀπεσύρθη καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρον.

— Ἐδῶ εἶμαστε! ἐψιθύρισε τότε ὁ Ἕλλην. Στοιχηματίζω ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ κλειστὸ ἐκεῖνο παράθυρο εἶνε ἡ Χριστιανὴ σκλάβα.

Στοιχηματίζω ἀκόμη ὅτι ἡ μαύρη εἶνε δούλά της . . . Τῆς σκλάβας συνήθως μαύραις τῆς ὑπηρετοῦν. Ἀλλὰ τί διάολος ἦτον ἐκεῖνο ποὺ ἐπέταξε; . . .

Τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον κατέπεσε τὸ ὑπὸ τῆς μαύρης ἀπορριφθὲν ἀνικείμενον εὑρίσκετο ὀλίγα βήματα πρὸ αὐτοῦ.

Δὲν ἔκαμε λοιπὸν τίποτε ἄλλο ὁ ναύτης, παρὰ νὰ προχωρήσῃ ὀλίγα βήματα, νὰ σκύψῃ ἔπειτα καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ κατάπρασινον ταπητα, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ χλόη εἶχε στρώσει τὸ ἔδαφος . . .

Καὶ μόλις διακρινόμενον μέσα εἰς τὰ χόρτα, διέκρινε τὸ ἀναζητούμενον ἀντικείμενον.

— Νά το! ἐψιθύρισεν.

Ἔσκυψε τὸ ἐπῆρε, τὸ παρετήρησε καὶ ἔμεινε κατάπληκτος διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του.

— Ἕνα μαχαῖρι! ἐψιθύρισε . . .

Ἐξήτασε τὸ ὅπλον, Ἦτο μία κοπτερὰ μάχαιρα, μὲ ἐλεφαντίνην λαβήν, φέρουσα ἐπάνω εἰς τὴν στίλβουσαν λεπίδα της ἴχνη αἵματος ἀποξηραθέντα πρὸ πολλοῦ

— Αἷμα . . . Αὐτὸ εἶνε αἷμα! ἐψιθύρισεν ὁ ναύτης . . . Ὦ! εἶμαι βέβαιος ὅτι κάποιος εὐρῆκε τὸν θάνατον ἀπὸ τὸ μαχαῖρι αὐτό.... Τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἐπετάχθη ὡς ἄχρηστον. Ὦ; ἄχρηστον τάχα ἢ ὡς ἐπικίνδυνον; Ἂν ἡ σκλάβα κατοικεῖ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ἡ σκλάβα ἡ Χριστιανή, διατί νὰ μὴν παραδεχθῶ ὅτι ἡ μαύρη ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία βέβαια θὰ εἶνε ἀπὸ τὰς ἐμπίστους τοῦ Λορέντζου, τῆς ἐπέταξε τὸ μαχαῖρι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐνδεχόμενον ἡ Χριστιανὴ νὰ εἶχε κρυμμένο κάπου γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ σὲ κάποιαν στιγμὴν κινδύνου της;

Ἐκύτταξε καὶ πάλιν τὸ ὅπλον, τὸ ἐξήτασε προσεκτικώτερον καὶ μετὰ πεποιθήσεως τώρα.

— Παράξενο! ἐψιθύρισεν. Εἶνε μαχαῖρι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν ἐπάνω τους τῆς ἑορτάσιμες ἡμέραις οἱ καπεταναῖοι τῆς Μάνης. Μαχαῖρι Μανιάτικο . . Ναί, εἶμαι βέβαιος.. Μὰ τότε . . . Ἄ! Θεέ μου! τὸ μαχαῖρι αὐτὸ ἦτον τῆς δυστυχισμένης τῆς σλαβας, καὶ ἡ μαύρη δοῦλά της τὸ ἐπέταξε νὰ μὴν διατρέξῃ κανένα ἀνέλπιστον κίνδυνον ὁ Ἰταλός, ὅταν . . .

Ἔσφιξε μετὰ λύσσης τὸν γρόνθον του τώρα ὁ Ἕλλην ναύτης, ἀφῆκεν ἀστραπὰς ὀργῆς νὰ λάμψουν μέσα εἰς τὰ μάτια του καὶ ἐψιθύρισε:

— Ὦ! ὄχι! Αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ ποτέ . . , Ἄ! τὸν Ἰταλόν.

Καὶ ἐξ ἀποφάσεως.

— Ἐγὼ θὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἁρπάγων εἶπε. Θὰ τὴν σώσω, ναί. Τὸ πῶς δὲν ξέρω ἀκόμη. Ὅμως θὰ βρῷ τὸν τρόπον . . .

— Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του διὰ νὰ σκεφθῇ ἐν περισσοτέρᾳ ἡσυχίᾳ ἐκεῖ . . .

Καὶ ἐσκέφθη.

Πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῇ, ἂν ὄντως ἡ σκλάβα εὑρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπετάχθη τὰ μαχαῖρι.

Θὰ ἦτο τελεία ἀφροσύνη νὰ ἐνεργήσῃ χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν διεκύβευε τὸ πᾶν, ἐνεργῶν ἀσκόπως.

Ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, νὰ φθάσῃ ἕως ἀπὸ τὸ δωμάτιον, νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ μάθῃ.

Ἀδύνατον ὅμως! ἐψιθύρισεν. Αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον.

Ἀνεζήτησε τότε ἄλλον τρόπον κατασκοπείας.

Καὶ τὸν εὑρῆκεν.

—Ἂν εἶχε ἕνα σχοινὶ καὶ ἕνα γάντζο, ἠμποροῦσε τὴ νύχτα ν' ἀνέβαινα ἐκεῖ πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ νὰ κατασκόπευα, Ἂς εἶνεκλειστὰ παραθυρόφυλλα. Ἂν δὲν ἔβλεπα, θὰ ἄκουγα. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε τὸ ἴδιο πάντα...,

Εἰς μίαν μικρὰν ἀποθήκην παρακειμένην πρὸς τὴν καλύβην του, εὑρῆκεν ὅτι ἐχρειάζετο

— Τὸ σχοινὶ καὶ τὸ γάντζο . . .

— Καὶ τώρα ἂς περιμένουμε νὰ νυχτώσῃ καλά . . .

Ἡ Ἀζίρα, ὅταν ὁ Λορέντζος τὴν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου τῆς βυθισμένης εἰς τὸν λήθαργον τοῦ ναρκωτικοῦ Κρινούλας, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ μὴν ἐμφανισθῇ ἐκεῖ πρὸ τῆς πρωΐας τοὐλάχιστον, ἔκαμε μίαν σκέψιν.

— Ὁ Νάμπῆς θὰ εἶνε ἐξυπνος ἀκόμη. Ἂς πάω νὰ τοῦ εἰπῶ ἐγὼ τὸ πράγματα ὅπως θέλω ἐγὼ καὶ νὰ τὸν προε δοποιήσω . . . Ὁ Νάμπῆς μὲ πιστεύει ἐμένα . . .

Καὶ ἡ Ἀζίρα ἡ ὁποία ἔφοβεῖτο τὸν θυρωρόν, διὰ λόγους τινὸς ὁποίους κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ, κατηυθύνθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἕνα μῆνα!... ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ποὺ τὸν ἔστειλε... οὔτε τοῦ ἐδάνεισα ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ τρέχῃ μὲ ὅσας γυναῖκας εὑρίσκει...

Ἀλλ' αἱ τρεῖς γυναῖκες δὲν ἤκουον τίποτε. Παρασιρθεῖσαι κατὰ μικρὸν ἀπὸ τὴν νοσηρὰν ἐκείνην εὐθυμίαν, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν νευροσπάθειαν, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ χονδροειδοῦς σώματος τοῦ Ἄραβος, καγχάζουσαι, καὶ ἐξήπλωσαν αὐτὸν ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ δυστυχὴς μάτην προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἐξ νευρωδῶν βραχιόνων ποὺ τὸν ἐπίεζον.

— Καὶ τώρα, Ἀβδουλάχ, εἶπεν ἡ Γκιουζέλ, ἡμεῖς θὰ σὲ δέσωμεν ἐδῶ, ἔτσι ὅπως εἶσαι, θὰ σοῦ καρφώσωμεν τὰ αὐτιὰ εἰς τὸ πάτωμα καὶ θὰ φύγωμεν...

— Θὰ φύγετε; ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ἐκπληκτος ὁ εὐνοῦχος.

— Καὶ βέβαια, θὰ φύγουμε· σήμερα τὸ πρωΐ ἐπέρασαν τρεῖς Εὐρωπαῖαι μὲ μίαν ἀτμάματον, καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι θὰ μᾶς περιμένουν τὴν νύκτα νὰ μᾶς πάρουν μαζί των.

— Ἀμὰν Γιαραμπῆμ! Τί λὲς Γκιουζέλ χανούμ;

— Ναί, ναί, προσέθηκε γελῶσα ἡ Ἐλμάζ· ἀλήθεια εἶνε. Ἐγὼ πλέον δὲν μπορῶ νὰ καθήσω ἐδῶ. ἀγαπῶ ἕναν νέον ποὺ εἶνε ὡραῖος σὰν ἄγγελος, καὶ θὰ φύγω μαζί του.

— Λὲς νὰ μὴ εὑρεθῇ κανένας καὶ δι' ἐμένα; προσέθηκε καὶ ἡ Κιρκασία Ἐμινέ.

Ὁ Ἀβδουλάχ, πεπειραμένος εἰς τὰς τοιαύτας ἐξεγέρσεις τῶν γυναικῶν τοῦ χαρεμίου ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἀφήσατέ με, λοιπόν, καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν φέρω αὐτὸν ποὺ θέλετε.

—Ὄχι, ὄχι! θὰ σὲ καρφώσωμεν εἰς τὸ πάτωμα, εἶπεν ἡ Γκιοζέλ, Ἐμινέ! τρέξε νὰ φέρῃς τὰ καρφιὰ καὶ τὸ σφυρί

Ἡ Ἐμινὲ προσεποιήθη ὅτι ἀπεμακρύνετο.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὅμως ὁ Ἀβδουλάχ, ἀφαιρεθέντων τῶν δύο ἰσχυρῶν βραχιόνων τῆς ὀδαλίσκης ἐκ τοῦ σώματός του, καὶ ἐπωφεληθεὶς ταὐτοχρόνως καὶ τῆς ἐκλύσεως τοῦ ζγέλωτος τῶν δύο ἄλλων γυναικῶν κατώρθωσε ν' ἀποθήσῃ αὐτὸς κα νὰ εὑρεθῇ ἀντιμέτωπος ὄρθιος.

— Ἀβδουλάχ!... Ἀβδουλάχ!... Ἀβδουλάχ!... ἀνέκραξαν αἱ τρεῖς ὀδαλίσκαι δαιμονιωδῶς γύρωθεν αὐτοῦ.

Ὁ σύνοῦχος συνέσφιγξε τὰς πυγμάς, διὰ μιᾶς δὲ ἀποτόμου κινήσεως διέσπασε τὴν χορευτὴν ἄλυσον, ποὺ τὸν περιέσφιγγε καὶ ἐτράπη εἰς ταχεῖαν φυγὴν πρὸς τὸν κῆπον ἀνακράζων:

— Τὶ ἀσέβεια!... τὶ ἀσέβεια!... θὰ τηλεγραφήσω εἰς τὸν μπέην ὅτι τὸ χαρέμι του ἔπαθε ἀπὸ φρενίτιδα.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος πρὸς τὸν κῆπον, ἐνῷ οἱ τρεῖς γυναῖκες ριφθεῖσαι μετὰ καγχασμῶν δαιμονιωδῶν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ εὐρέος διβανίου.

Μετά τινας στιγμὸς τὰ τρία ἐκείνα γυναικεῖα σώματα ἀπετέλουν ἕνα παράδοξον ὄγκον εἶδος τραγελάφου, μὲ τὰ χείλη προσκολώμενα ἐκ περιτροπῆς; ἐπὶ χειλέων, μὲ τοὺς βραχίονας συμπλεγμένους καὶ μὲ τὰ στήθη γυμνωθέντα ὁλοσχερῶς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας κρότος παράδοξος ἠκούσθη ὄπισθέν των.

— Ποῖος εἶνε; ἔκαμεν ἡ Γκιουζέλ, ἀπαλλασομένη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῶν ἄλλων δύο.

Αἱ τρεῖς γυναῖκες ἐστράφησαν ταὐτοτοχρόνως καὶ ἀνεπήδησαν ἔντρομοι.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ταὐτοχρόνως δὲ σύρουσα τοῦ Ἄραβος τὴν χεῖρα, ἔφερεν αὐτὴν διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Ἐλμαζ καὶ τῆς Ἐμινέ.

Ὁ εὐνοῦχος παρετήρησε καλῶς ἀμφότερα τὰ διαφαινόμενα στήθη τῶν δύο νεαρῶν χανουμισσῶν, καὶ ὑπέλαβε γελῶν:

— Ἐπροτιμοῦσα νὰ τρώγωτὸ ἄσπρόν, παραγεμισμένον μὲ τὸ μελαχροινόν.

—Ἄ, τὸν πονηρόν! ἀνέκραξε γελῶσα ἡ Ἐλμάζ. Βλέπετε ποὺ δὲν θέλει νὰ δυσαρεστήσῃ καμμίαν;

Αἱ γυναῖκες ἐκυιτόχθησαν μεταξὺ των τέλος εἰς ἓν νεῦμα τῆς Γκιουζὲλ ἠγέρθησαν γελῶσαι.

Τότε καὶ οἱ τρεῖς, τοποθετήσασαι τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ κυλινδροειδοῦς κορμοῦ τοῦ εὐνούχου, ἤρχισαν νὰ ὠθοῦν αὐτὸν βιαίως πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ ἐξώστου.

Ὁ Ἀβδουλὰχ κατ' ἀρχὰς ἄφινε νὰ ὠθῆται γελῶν, ἀλλ' ὅταν αἱ τρεῖς γυναῖκες ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἐξώστου, ἀνέκραξεν ἔντρομος:

— Ἔ!... γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ!... γιὰ ποῦ μὲ ἑτοιμόζουν αἱ ἐκλαμπρότητές σας;

— Θὰ σὲ στείλωμεν νὰ κάμῃς ἕνα λουτρόν, ἀνέκραξεν ἡ Γκιουζὲλ ὠθοῦσα αὐτὸν βιαίως.

Ὁ Ἀβδουλάχ, ἐννοήσας ὅτι ἡ ἀστειότης ἐκείνη ἤρχισε νὰ προσλαμβάνῃ ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα, δι' εὐστροφου, κινήσεως ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν χειρῶν των, καὶ ἐπρόφθασε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Ἥσυχα!... ἥσυχα, χανούμ!... ἀνέκραξε μὴ γιωρίζων ἀκόμη, ἂν ἔπρεπε νὰ ὀργισθῇ ἢ νὰ γελάσῃ. Ἥσυχα!.. τὶ σᾶς ἔκαμα ἐγώ; τὶ σᾶς πταίω ἐὰν ὁ αὐθέντης κάθεται εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἕνα μῆνα!... ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ποὺ τὸν ἔστειλε... οὔτε τοῦ ἐδάνεισα ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ τρέχῃ μὲ ὅσας γυναῖκας εὑρίσκει...

Ἀλλ' αἱ τρεῖς γυναῖκες δὲν ἤκουον τίποτε. Παρασιρθεῖσαι κατὰ μικρὸν ἀπὸ τὴν νοσηρὰν ἐκείνην εὐθυμίαν, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν νευροσπάθειαν, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ χονδροειδοῦς σώματος τοῦ Ἄραβος, καγχάζουσαι, καὶ ἐξήπλωσαν αὐτὸν ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ δυστυχὴς μάτην προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἐξ νευρωδῶν βραχιόνων ποὺ τὸν ἐπίεζον.

— Καὶ τώρα, Ἀβδουλάχ, εἶπεν ἡ Γκιουζέλ, ἡμεῖς θὰ σὲ δέσωμεν ἐδῶ, ἔτσι ὅπως εἶσαι, θὰ σοῦ καρφώσωμεν τὰ αὐτιὰ εἰς τὸ πάτωμα καὶ θὰ φύγωμεν...

— Θὰ φύγετε; ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ἐκπληκτος ὁ εὐνοῦχος.

— Καὶ βέβαια, θὰ φύγουμε· σήμερα τὸ πρωΐ ἐπέρασαν τρεῖς Εὐρωπαῖαι μὲ μίαν ἀτμάματον, καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι θὰ μᾶς περιμένουν τὴν νύκτα νὰ μᾶς πάρουν μαζί των.

— Ἀμὰν Γιαραμπῆμ! Τὶ λὲς Γκιουζὲλ χανούμ;

— Ναί, ναί, προσέθηκε γελῶσα ἡ Ἐλμάζ· ἀλήθεια εἶνε. Ἐγὼ πλέον δὲν μπορῶ νὰ καθήσω ἐδῶ. ἀγαπῶ ἕναν νέον ποὺ εἶνε ὡραῖος σὰν ἄγγελος, καὶ θὰ φύγω μαζί του.

— Λὲς νὰ μὴ εὑρεθῇ κανένας καὶ δι' ἐμένα; προσέθηκε καὶ ἡ Κιρκασία Ἐμινέ.

Ὁ Ἀβδουλάχ, πεπειραμένος εἰς τὰς τοιαύτας ἐξεγέρσεις τῶν γυναικῶν τοῦ χαρεμίου ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἀφήσατέ με, λοιπόν, καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν φέρω αὐτὸν ποὺ θέλετε.

—Ὄχι, ὄχι! θὰ σὲ καρφώσωμεν εἰς τὸ πάτωμα, εἶπεν ἡ Γκιοζέλ, Ἐμινέ! τρέξε νὰ φέρῃς τὰ καρφιὰ καὶ τὸ σφυρί

Ἡ Ἐμινὲ προσεποιήθη ὅτι ἀπεμακρύνετο.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὅμως ὁ Ἀβδουλάχ, ἀφαιρεθέντων τῶν δύο ἰσχυρῶν βραχιόνων τῆς ὀδαλίσκης ἐκ τοῦ σώματός του, καὶ ἐπωφεληθεὶς ταὐτοχρόνως καὶ τῆς ἐκλύσεως τοῦ ζγέλωτος τῶν δύο ἄλλων γυναικῶν κατώρθωσε ν' ἀποθήσῃ αὐτὸς κα νὰ εὑρεθῇ ἀντιμέτωπος ὄρθιος.

— Ἀβδουλάχ!... Ἀβδουλάχ!... Ἀβδουλάχ!... ἀνέκραξαν αἱ τρεῖς ὀδαλίσκαι δαιμονιωδῶς γύρωθεν αὐτοῦ.

Ὁ σύνοῦχος συνέσφιγξε τὰς πυγμάς, διὰ μιᾶς δὲ ἀποτόμου κινήσεως διέσπασε τὴν χορευτὴν ἄλυσον, ποὺ τὸν περιέσφιγγε καὶ ἐτράπη εἰς ταχεῖαν φυγὴν πρὸς τὸν κῆπον ἀνακράζων:

— Τὶ ἀσέβεια!... τὶ ἀσέβεια!... θὰ τηλεγραφήσω εἰς τὸν μπέην ὅτι τὸ χαρέμι του ἔπαθε ἀπὸ φρενίτιδα.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος πρὸς τὸν κῆπον, ἐνῷ οἱ τρεῖς γυναῖκες ριφθεῖσαι μετὰ καγχασμῶν δαιμονιωδῶν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ εὐρέος διβανίου.

Μετά τινας στιγμὸς τὰ τρία ἐκείνα γυναικεῖα σώματα ἀπετέλουν ἕνα παράδοξον ὄγκον εἶδος τραγελάφου, μὲ τὰ χείλη προσκολώμενα ἐκ περιτροπῆς; ἐπὶ χειλέων, μὲ τοὺς βραχίονας συμπλεγμένους καὶ μὲ τὰ στήθη γυμνωθέντα ὁλοσχερῶς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας κρότος παράδοξος ἠκούσθη ὄπισθέν των.

— Ποῖος εἶνε; ἔκαμεν ἡ Γκιουζέλ, ἀπαλλασομένη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῶν ἄλλων δύο.

Αἱ τρεῖς γυναῖκες ἐστράφησαν ταὐτοτοχρόνως καὶ ἀνεπήδησαν ἔντρομοι.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

"ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ"

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΣΚΛΑΒΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΕΥΘΥΣ ΕΞ ΑΡΧΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ πρᾶγμα εἶχε διαδοθῆ μεταξὺ τῶν ἐπιβανόντων εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν κατέβησαν μετὰ τοῦ μηχανικοῦ, ὅστις διηυθύνθη πρὸς τὸ διακινδυνεύον ἐν τῷ σκότει σῶμα κρατῶν φανόν. Μετεξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ εἰς Πόρον ἀξιδίου του· Ὅταν δ' ἐπλησίασεν, ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως, ἀναγωρίσας τὴν Μαριώραν.

Ἀλλὰ παραδόξως ἡ νεᾶνις ἔκειτο ἔξω τῆς γραμμῆς, πλησιάσας δὲ τὸν φανόν του ὁ μηχανικὸς παρετήρησεν ὅτι ἦτο ὅλως ἄβλαβής.

— Δὲν ἔχει τίποτε, εἶπε καὶ μόνον λυποθυμημένη φαίνεται.

Σαν πέρανε δὲ ὅτι εἶχε μὲν ριφθῆ πρὸ τῆς κατερχομένης μηχανῆς, ἀλλ' ἡ ὁρμὴ αὐτῆς, ὁ ἀγέρας, τὴν ὤθησεν ἔξω τῆς γραμμῆς καὶ οὔτε δὲν ἔπαθε τίποτε.

Ραντισθεῖσα δι' ὕδατος ἡ Μαριώρα συνῆλθε καὶ ἤνοιξεν ἐκπλήκτους ὀφθαλμοὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀγνώστων ἐκείνων, οἵτινες τὴν περικύκλουν, φωτιζόμενοι ὑπὸ φανοῦ.

— Ποῦ εἶμαι; ἐψέλλισεν.

Ἀλλ' ἰδοῦσα τὸν Ἀριστοτέλην, ὅστις ἔκυπτεν ἐπ' αὐτῆς, ἐμειδίασεν ὠχρὸν μειδίαμα.

— Τέλη μου! ἐψιθύρισεν.

Ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐγερθῇ καὶ σιγὰ σιγὰ ὡδηγήθη εἰς ἓν βαγόνι, πλείστων ἐπιβατῶν παρακολουθούντων καὶ διεχωτώντων. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης ἀπήντησεν ἁπλῶς ὅτι ἦτο συγκενής του.

Ἡ ἁμαξοστοιχία ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της, εἰς τὸν σταθμὸν μὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐπέβη μετὰ τῆς νεᾶνίδος εἰς ἁμαξαν, ἐν μέσῳ νέας συμπυκνώσεως περιέργων.

Ἡ Μαριώρα ἦτο κατάκοπος ἐκ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, καθ' ὁδὸν δὲ ἀφηγήθη πρὸς τὸν Τέλην διὰ βραχέων τὶ εἶχε συμβῆ, καὶ τότε τὰ δάκρυά της ἤρχισαν νὰ τρέχωσι κρουνηδόν.

Ὁ Ἀριστοτέλης προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ κα

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἀρ. 24 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

—Τώρα κύριε πρωθυπουργέ, εἶπε ὁ Θεόφιλος, πρέπει νὰ κανονίσουμε καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ Πετρωνᾶ.

— Διατάξατε, Μεγαλειότατε.

— Μεγάλο εἶναι τὸ ἔγκλημά του καὶ μεγάλη πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ τιμωρία του.

— Πῶς πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ;

— Ὁ Πετρωνᾶς πρέπει νὰ μαστιγωθῇ δημοσίως καὶ κατόπιν νὰ καθαιρεθῇ. Αὔριον τὸ πρωὶ παράταξε τὸν στρατὸν στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων καὶ μπροστὰ στὸ λαὸ καθαιρέσατε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς μου φρουρᾶς.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἤκουσε τὴν φοβερὴ αὐτὴ διαταγὴ μὲ φρίκην. Ἀλλ' ἐσιώπησε. Κατόπιν ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος κ' ἔφυγε μὲ τὴν ψυχὴ καταλυπημένη.

Μετὰ τὸν πρωθυπουργὸ ὁ Θεόφιλος ἐδέχθη τὸν Πατριάρχη κ' ἐμίλισαν μαζὶ ὥραν πολλή. Καὶ ἡ συζήτησίς των θὰ ἦταν πολὺ σοβαρὰ γιατὶ ὁ Πατριάρχης ἐνῶ ἔφευγε ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα εἶχε τὰ μάτια δακρυσμένα καὶ τὸ πρόσωπό του περίλυπο.

Ἕνα τραγικὸν θέαμα

Κλεισμένη μέσα στὸ δωματιό της ἡ Θεοδώρα βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν μαρτυρικὸ ἐξευτελισμὸ τοῦ ἀδελφοῦ της Πετρωνᾶ ἔξω στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων.

Ἡ Θεοδώρα στὴν ὑπέρτατη ἐκείνη στιγμὴ τῆς ἀπογνώσεως κατελήφθη ἀπὸ μανία. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἔσκυψε ἔξω ὥστε νὰ διακρίνεται καὶ ἐφώναζε :

— Μῆ, μή !

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄκουσε τὴν φωνή της.

Ἡ Θεοδώρα τότε εἶδε ὅτι καμμιὰ βοήθεια δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ στὸν ἀδελφό της, ἔκλεισε τὸ παράθυρο, ἐρρίχθηκε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἤρχισε νὰ θρηνῇ.

Ποῦ εἶναι ὁ Ἀκίλλας ;

Ὁ Θεόφιλος, ἀφοῦ ἐξησφάλισε πλέον τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Πατριάρχου γιὰ τὸ διαζύγιον κι' ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ Θεοδώρα εἶναι καλὰ φυλακισμένη μέσα στὸ δωμάτιόν της, διέταξε ὕστερα νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὸν Ἀκίλλα, νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ παλάτι.

Οἱ στρατιῶτες τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἔψαξαν καὶ στὴν τελευταία γωνιὰ τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βρῆκαν τὸν Ἀκίλλα.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Θεόφιλος. Ὁ λιποτάκτης αὐτὸς στρατηγὸς βρίσκεται μέσα στὸ Βυζαντιον κι' ἂν δὲν τὸν βρῆτε, τοτε θὰ πεισθῶ ὅτι εἰσθε ἀνίκανοι νὰ μὲ ὑπηρετῆτε.

Τελευταῖες χαρὲς

— Ὤ, ὑπερήφανος κόρη. Ὁ κραταιός μας Αὐτοκράτωρ ἐρωτᾷ γιὰ τὴν ὑγείαν σας.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπήντησε ἡ Κασσιανή. Ὁ βασιλεὺς ἂς μένῃ ἥσυχος.

—Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ διέταξε ἀκόμη νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ἡ Θεοδώρα ἐφυλακίσθη.

— Κ' ἔπειτα ; ἠρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Κασσιανή.

— Ἄλλο τίποτε δὲν γνωρίζω.

— Κρῖμα, ἐψιθύρισε ἡ Κασσιανή. Ἐπίστευα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ μάθω περισσότερα. Γιατὶ ἐφυλακίσθη ἡ βασίλισσα ;

— Δὲν γνωρίζω.

— Καὶ τί περιμένει τώρα τὴν βασίλισσα ; Ὤ, μὴ μοῦ ἀρνηθῆς πάλιν. Πές μου ὅσα γνωρίζεις. Ὑποχρεώνεις μὲ αὐτὸ μιὰ κόρη, ἡ ὁποία δὲν ξεχνᾷ.

— Ὑποχρεώνω τὴν μέλλουσαν βασίλισσά μου, εἶπεν ὁ ἀγγελιαφόρος. Ἡ βασίλισσα Θεοδωρα ἐφυλακίσθη καὶ αὔριο, μεθαύριο ἴσως νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος θα νυμφευθῇ σᾶς, ὦ μέλλουσα Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.

— Τέλος πάντων, εἶπε ἡ Κασσιανή. Ὁ θρόνος μοῦ ἀνήκει. Ὑπῆρξα καλὴ ἄλλοτε, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφάνηκα καλὴ ἐζήτησαν νὰ μὲ θανατώσουν.

Ὅταν ὁ ἀγγελιαφόρος ἔφυγε, ἡ Κασσιανὴ ἐσκέφθη :

— Τί ὡραία στιγμὴ θὰ εἶναι ἐκείνη ἡ στιγμὴ τοῦ θριάμβου μου !

Καὶ ἡ Κασσιανὴ μὲ ἀγωνία ἐπερίμενε νὰ ἀραδυάσῃ γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Θεόφιλο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ τὰ ἐμάθαινε ὅλα.

Ἀλλ' ἐξαφνα ἄρχισε μιὰ φωνὴ ὑπερτάτης ἐκπλήξεως.

Κάτω, πρὸς τὸ τέρμα τοῦ ὁρόμου, ἐνόμισε ὅτι διέκρινε τὸν Ἀκίλλα ἐφιππο, νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέγαρό της μὲ καλπασμό.

Ὁ Ἀκίλλας μὲ τὴν ἴδια παντοτε ὁρμή, ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Κασσιανῆς, χωρις οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ πρὸς τὰ παράθυρά της. Ἔπειτα ἐχαθηκε πισω ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ὡρμοῦσαν κατ' ἐπάνω του.

— Τί ἀνόητη ποὺ εἶμαι, ἐσκέφθηκε ἡ Κασσιανή. Ἐκεῖνος ποὺ εἶδα ἦτο ὁ Ἀκίλλας, ἀλλὰ κι' ὁ Ἀκίλλας νὰ ἦτο τί πρὸς ἐμέ ; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἄπιστος. Ὁ Ἀκίλλας ἦτο ἀνάξιος τῆς ἀγάπης μου. Τὸν ἐλησμόνησα πρὸ πολλοῦ. Τώρα ὅμως εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ μ' ἀγαποῦν μὲ ἔρωτα, ὁ ὁποῖος θὰ με βοηθήσῃ ν' ἀνέβω στὸν λαμπρότερο θρόνο τῆς οἰκουμένης.

Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ πολυπόθητος ὥρα.

(*Ἀκολουθεῖ*)

C. WALK

10 4 — 11, 13 — 17 — 5 **10**

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

—Τρεῖς ἄλλοι!

—Ναί, κύριε. Ἦσαν Κινέζοι φαίνεται.

— Κινέζοι !

— Μάλιστα.

—Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον τέσσαρες Κινέζοι ἐνδιεφέροντο εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ γιατὶ παρηκολούθουν τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἐνεργείας μου; Ἐκνευρισμένος τελειως ἀπὸ τὸ ἄλυτον αὐτὸ ἐρώτημα, ἐστράφη ἐπὶ τέλους, διευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέγαρον Πάζ.

Αἴφνης χάμω στὸν ὁρόμο ἕνα κομμάτι διπλωμένου χαρτιοῦ προσείλκυσε τὴν προσοχήν. Ἔσκυψα, τὸ ἐπῆρα καὶ τὸ ξεδίπλωσα.

Ἦτο τὸ προσχέδιον ἑνὸς σπιτιοῦ. Εἰς αὐτὸ διεκρίνοντο ἕνα μεγάλο σαλόνι, δυὸ σκάλες καὶ τρία ἢ τέσσερα ἄλλα δωμάτια. Ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια αὐτὰ εἶχε σημειωθῇ μὲ σταυρό. Μιὰ ἀκτίνα φωτὸς ἐφώτισε τὸ μυαλό μου. Τὸ σχέδιον ποὺ κρατοῦσα παρίστα τὴν διάρεσιν τοῦ πρώτου μεγάρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε διαπραχθῇ τὸ ἔγκλημα, τὸ δὲ μικρὸ δωμάτιο μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν σταυρο δὲν θὰ ἦτο ἄλλο παρὰ τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ. Δὲν εἶχα πράγματι σκεφθῆ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ μοῦ κενσήσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν περιέργειαν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ.

***

Πρὸ πολλῆς ὥρας εὑρισκόμην μόνος εἰς τὸ μέγαρον, μὲ μόνον σύντροφον ἕνα πτῶμα, ἀπερροφημένος ἀπὸ τὰς διαφόρους σκέψεις ποὺ ἔκαμνα σχετικῶς με τὸ δράμα. Σιγὴ νεκρικὴ ἐπικρατοῦσε παντοῦ.

Αἴφνης δυσδιάκριτος θόρυβος μ' ἔκαμε νὰ ἐντείνω τὴν προσοχή μου.

Τὰ ματια μου ἔπεσαν ἀμέσως στὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, στὴν θύρα τῆς εἰσόδου, ἀπὸ τὴν ὁποιαν ἤρχετο ὁ μυστηριώδης θόρυβος. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἄνοιγε λίγο-λίγο μὲ βραδύτητα ἐκνευριστικήν.

— Ποιός εἶναι αὐτοῦ, ἐφώναξα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ εἶδα τὴν μορφὴν τῆς θετῆς κόρης τοῦ δολοφονηθέντος Πάζ, τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττας.

— Κύριε Σουίφτ, μοῦ εἶπε καὶ με ἐκύτταξε μὲ βλέμμα ἀνήσυχον καὶ φοβισμένο, εἶμαι ἐνθουσιασμένη διότι σᾶς συναντῶ. Ἐφοβούμην ὅτι εἴχατε φύγει. Μπορῶ νὰ ἔλθω κοντά σας ;

Ἦτο τόσον ὡραία με τὰ μεγάλα της μάτια ὑψωμένα ἐπάνω μου, με τὸ ὡροσερόν της πρόσωπον, ὥστε θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω ἐκεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ νὰ μὴ κάνω ἄλλο παρὰ νὰ τὴν θαυμάζω καὶ νὰ τιωπῶ.

Ἡ Ἐρριέττα ἦλθε κοντά μου κ' ἔκάθησε.

— Κύριε Σουίφτ, ἐξηκολούθησε, μοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω. Ἐὰν δὲν εἰσθε ἐδῶ θὰ σᾶς κατεδίωκα μέχρι τοῦ γραφείου σας καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐρχόμουν καὶ στὸ σπίτι σας ἀκόμη. Ἐπιτρέπετε τώρα ποὺ σᾶς κύρα νὰ σᾶς ἀπασχολήσω λιγάκι ;

—Νὰ μὲ ἀπασχολήσετε ; Γιατὶ δὲν λέτε ὅτι θὰ μοῦ προξενούσατε μιὰ εὐχαριστησιν ;

—Δεν ἤλθα ἐδῶ, μοῦ ἀπήντησε, γιὰ ν' ἀκούσω κολακευτικὰ λόγια. Ἦλθα ἁπλούστατα νὰ μάθω ἂν ἀποδίδετε στὸν Μαγιὸ τὴν δολοφονία τοῦ θείου του.

—Ἀπὸ φιλικὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν νέον αὐτὸν ἐρωτᾶτε ;

—Ὄχι ἀκριβῶς, ἂν καὶ αὐτὴ ἡ δικαιολογία θὰ ἀρκοῦσε. Μάθετε λοιπόν, κ. Σουίφτ, ὅτι θέλω νὰ σᾶς μιλήσω μὲ τὴν καρδιὰ διάπλατα ἀνοικτήν. Θὰ σᾶς ἦτο ἄραγε δύσκολο νὰ μὲ πάρετε γιὰ βοηθό σας εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας ; Γνωρίζω τὸν κ. Μαγιω καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκληματήσῃ.

—Ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτὴ τὸν τιμᾷ, δεσποινίς, ἀπήντησα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα πολὺ θλιβερὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Διὰ τὸν Μαγιὸ θλιβερά ;

— Βεβαίως. Ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι τὸ μαῦρο του ἦταν κτυπημένο, ὅτι προηγήθη πάλη μεταξὺ τοῦ θύματος καὶ τοῦ δολοφόνου καὶ ὅτι ὁ κ. Μπουρκ ἦταν κράσεως πολὺ ἀδυνάτου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ κ. Μαγιὸ θὰ φυλακισθῇ. Ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς τὸν θεωρήσῃ ἔνοχον τοῦ ἐπιβάλλεται νὰ τὸν προφυλακίσῃ. Τὸ καλλίτερον τώρα θὰ ἦτο νὰ μπορούσαμε ν' ἀποδείξουμε ὅτι κάποιος ἄλλος εὑρίσκετο τὴν περασμένη νύκτα μέσα στὸ μέγαρο. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς ὁποδείξουμε τὴν ἀθωότητα τοῦ προστατευομένου σας κ. Μαγιώ.

Ἐπὶ τέλους ἔδειξι εἰς τὴν Ἐρριέτταν τὸ κουτάκι ὅπου περιείχετο τὸ κλεμμένο ρουμπίνι κ' ἕνα μικρὸ τετράγωνο χαρτάκι, τὸ ὁποῖον ἠύρα στὸ ὁπόρειον ὅπου καὶ τὸ χρηματοκιβώτιον.

Ἐπάνω στὸ χαρτάκι ἐκεῖνο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς :

Χριστούγεννα 1910

Θερμὰς εὐχὰς

Κλάρα

Μόλις ἐδιάβασε τὰς πέντε αὐτὰς λέξεις ἡ δίς Ἐρριέττα ἐκιτρίνισε.

— Κλάρα, ἐψώναξε. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα....

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ προσοχή καὶ τῶν δύο μας ἐστράφη πρὸς τὴν πορτα τῆς εισόδου, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠκουοντο ὄβήματα ἐλαφρά. Ἕνα χέρι προσεκτικὸ ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὸ χερούλι.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — LILY BUTLER

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΗΣ ΛΙΡΕΣ

Ἦσαν τρεῖς φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδία. Ἅμα μεγάλωσαν ἀποφάσισαν νὰ ταξιδέψουν καὶ νὰ κάνουν ἐμπόριο καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοι.

Ἐταξίδευσαν στὴν Ἀνατολή, ἐδούλευσαν κάμποσα χρόνια, ἀπόχτησαν βιος πολύ· ἔκαμαν τὸ βιός τους φλουριά, τὰ ἔβαλαν ὅλα σὲ μιὰ σακκοῦλα μεγάλη μέσα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους. Τὴν σακκοῦλα τὴν ἐβαστοῦσε τὴ μιὰ μέρα ὁ ἕνας, τὴν ἄλλη ὁ ἄλλος καὶ τὴν τρίτη ὁ ἄλλος. Περπατῶντας ἔφθασαν 'ς ἕνα τόπο ποὺ δὲν τὸν γνώριζαν. Μακρυὰ βλέπουν μιὰ βρύσι καὶ ἐπειδὴ ἦσαν διψασμένοι, ἐζύγωσαν κοντὰ 'ς αὐτὴν καὶ ἤπιαν λίγο νεράκι. Βλέπουν λοιπὸν ἐκεῖ μιὰ γρηὰ ποὺ ἐργότανε μὲ τὸ κανάτι της νὰ γεμίσῃ. Τὴν ἐχαιρέτησαν καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς εὕρῃ ἕνα μέρος νὰ μείνουν τὸ βράδυ σὰν ξένοι. Ἡ γρηὰ τοὺς εἶπε:

Ἐλᾶτε στὸ σπίτι μου παιδιά μου νὰ μείνετε· ἄλλο σπίτι δὲν ξέρω. Μονάχη μου εἶμαι, κατέναν δὲν ἔχω.

Εὐχαριστήθηκαν αὐτοὶ καὶ πῆγαν στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς. Τῆς εἶπαν:

— Μάνα σοῦ παραδίνομε ὅ,τι καὶ ἂν ἔχομε νὰ μᾶς νὰ φυλάξῃς καὶ νὰ μὴ μᾶς τὰ δώσῃς ἂν δὲν εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς μαζί·

—Καλό, παιδιά μου.

Τῆς ἔδωσαν λοιπὸν ὅ,τι εἶχαν καὶ τὸ σάκκο μὲ τὰ φλουριὰ καὶ ἡ γρηὰ τὸν πῆρε καὶ τὸν φύλαξε. Ὕστερα ἀποφάσισαν νὰ πάνε στὸ λουτρὸ νὰ λουστοῦν γιατὶ ἦσαν κουρασμένοι καὶ σκονισμένοι ἀπ' τὸ δρόμο.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησαν κάμποσο, λέει ὁ ἕνας:

—Βρὲ ἀδέφια δὲν πήραμε τὰ χτένια μας νὰ χτενισοῦμε.

Τοῦ λένε οἱ συντρόφοι του :

—Τρέξε, καϋμένε, μιὰ στιγμὴ καὶ πάρτα.

—Λὲς νὰ μοῦ τὰ δώσῃ ἡ γρηὰ ἂν δὲν εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς;

— Πήγαινε σὺ καὶ μεῖς τῆς φωνάζουμε ἀπὸ δῶ καὶ στὰ δίνει.

Ἔτρεξε λοιπὸν αὐτός, πῆγε καὶ φώναξε τῆς γρηᾶς :

— Μάνα, μάνα !

Τὶ θέλεις ;

— Ἔλα, καϋμένη μάνα, δός μου ἐκεῖνο τὸ σάκκο μὲ τὰ φλουριὰ γιατὶ θ' ἀγοράσομε κάτι μὲ τοὺς συντρόφους μου.

— Πά, πά, δὲν τὰ δίνω ἂν δὲ μοῦ τὸ ποῦνε κι' οἱ ἄλλοι δύο, λέει ἡ γρηά.

— Αἴ νά, ἔλα τ' ὦ ἀνέβα στὸ παράθυρι νὰ στὸ φωνάξουν, ποῦ νὰ κουβαληθοῦν τώρα κι' οἱ ἄλλοι ἐδῶ !...

Ἀνεβαίνουν λοιπὸν καὶ φωνάζει ὁ καλός σου:

— Δὲν μοῦ τὰ δίνει, ἂν δὲν τὸ πῆτε καὶ σεῖς.

— Δός τού τα, κυρὰ μάνα, φωνάζουν ἐκεῖνοι.

— Τώρα μετὰ χαρᾶς σου, λέει ἡ γρηά. Πηγαίνει λοιπὸν καὶ φέρνει τὸ σακκοῦλι καὶ τοῦ τὸ δίνει. Τὸ πέρνει ὁ καλός σου καὶ ἀπὸ δῶ 'πᾶν κι' οἱ ἄλλοι. Προσμένουν οἱ σύντροφοί του, ποῦ νὰ φαγῇ ! Μὲ κάμποση ὥρα γυρίζουν οἱ δύο στὸ σπῆτι καὶ λένε τῆς γρηᾶς :

— Τί ἔγεινε ὁ σύντροφός μας;

— Νά ! πῆρε τὰ φλουριὰ καὶ πῆγε νὰ σᾶς εὕρῃ

— Τὰ φλουριὰ σοῦ εἴπαμε ἐμεῖς, σκυλόγρηα, νὰ δώσῃς ἢ τὰ χτένια ;

— Τὰ φλουριὰ μοῦ ζήτηξε αὐτός, σᾶς ἀρώτησα, νὰ τὰ δώσω ; καὶ μοῦ φωνάξατε : δός τα !... Τὶ φταίω 'γώ, ἡ ἄμοιρη.

— Τώρα βλέπεις, τῆς λένε αὐτοὶ καὶ φεύγουν.

Τὴν πῆγαν λοιπὸν στὸ κριτήριο καὶ μὲ ὅλα τὰ κλάμματα τῆς γρηᾶς τῆς εἶπε ὁ κριτής :

— Ἀφοῦ παρέλαβες τὰ φλουριὰ πρέπει νὰ τὰ παραδώσῃς· σοῦ δίνω 15 ἡμέρας διορία, κάνε ὅ,τι κάνεις γιατὶ χάθηκες.

Ἐκεῖ ποῦ περνοῦσε κλαίοντας ἀπὸ 'μπρὸς ἀπὸ τὸ παλάτι βλέπει ἕνα πλουσιόπαιδο κι' ἐπαιζε καρύδια.

— Τί ἔχεις μάνα καὶ κλαῖς, τῆς λέει.

— Τὶ νἆχω, παιδάκι μου, αὐτὸ κ' αὐτό, καὶ τοῦ λέει ὅλη τὴν ἱστορία.

— Σοῦπανε νάναι καὶ οἱ τρεῖς μπροστὰ ποῦ θὰ τὰ δώσῃς ; τῆς λέει ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, γιατὶ αὐτὸς ἤτανε τὸ παιδάκι, μικρὸς ἀκόμη.

— Ναί, παιδάκι μου.

— Τότες νὰ πᾷς πίσω στὸ δικαστήριο καὶ νὰ πῇς πῶς τὰ φλουριὰ τἄχεις σπήτι σου, μὰ πρέπει νἄρθουν κι' οἱ τρεῖς μαζὶ κατὰ τὴν συμφωνία ποὔχετε νὰ τοὺς τὰ δώσῃς.

Ἡ γρηὰ εὐχαριστήθηκε κ' εὐχήθηκε στὸ παιδὶ νὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος καὶ ξακουστὸς στὸν κόσμο, γύρισε στὸ δικαστήριο, εἶπε ὅ,τι τῆς εἶπε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ἔτσι οἱ ἔμποροι ἔφυγαν καὶ ἀκόμη τρέχουν γιὰ νὰ βροῦν τὸν κατεργάρη τὸν σύντροφό τους.

ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΕ ΣΤΙΧΟΥΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

—Πές μου τῶκλεισες τὸ στόμα
Ποὺ τοῦ σπάραξες τὰ στήθεια.
Ἐκινήθηκε τὸ σῶμα
Εἰς τὸν ὕπνο τὸ γλυκό;—
—Ἀντισήκωσε τὸ χέρι
Α! ἐφώναξε, βοήθεια,
Κι' ὁλο ἐβγῆκε τὸ μαχαῖρι
Ἀφ' τὸ στόμα στὸ λαιμό.—

—Πές μου τῶθαψες τὸ σῶμα
εἰς τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι;
—Μ' ὁρμὴ τῶριξα στὸ χῶμα
Κι' ἐσκορπίσαν τὰ μυαλά.—
—Πότε ἤρθε; μίλιε ἀγάλι,—
—Μοναχὸς τὸ βράδυ βράδυ
Καὶ νὰ γύρῃ τὸ κεφάλι
Μοῦ παράγγειλε μεμιά.—

Εἰς τὸ δοῦλο π' ἀπαντάει
Ξενοδόχος γέρος λέει·
Ἐκεῖ μέσα ὅποιος περνάει
Πλειὰ δὲν βγαίνει ζωνατνός.
Ἔτσι ὁ νειὸς ὁ ἀγαπημένος
Ὁποῦ ἀκόμη ὁ κόσμος κλαίει,
Στὸ κρεββάτι ξαπλωμένος
Εὐθὺς ἔμεινε νεκρός.

—Ἤρθα ἐνωρίς, πατέρα μου.
Ὅλη χαρὰ γεμάτη.
Ἐγὼ κι' ὁ ἀγός μου σύντροφος
Δὲν κλείσαμε τὸ μάτι
Ἐτούτη τὴ νυχτιά.

—Ποτέ σου δὲ δοκίμασες
Τέτοια χαρὰ μεγάλη,
Στὰ μαραμένα χείλη σου
Τὸ γέλοιο θὰ προβάλῃ,
Στὸ πρόσωπο ἡ χαρά.

—Πές μου, κοιμᾶται ἀμέριμνα
Ὁ νιὸς ὁ ζηλεμένος,
Ποῦ ἐψὲς τὸ βράδυ ἀγνώριστος,
Ποῦ ἐψὲς τὸ βράδυ ξένος
Ἤρθα πατέρα ἐδῶ;—

Ο ξενοδόχος τρέμοντας
Τὴν κόρη του κυττάει,
Κινῶντας τὸ κεφάλι του :
– Κανείς, τῆς ἀπαντάει,
Παιδάκι μου γλυκό.

— Κανένας φωνάξει ἡ ἀγνὴ θυγατέρα,
Κανένας δὲν ἤρθε, δὲν ἔφθασ' ἐδῶ ;—
Τὸ πρόσωπο ἀχνίζει τοῦ γέρου πατέρα,
—Κανέναςτῆς λέει,—παιδί μου γλυκό.—

Ἐψὲς βράδυ βράδυ τὴ θύρα χτυπᾶνε,
Ἀνοίγω, προβαίνει λεβέντης ψηλός·
Τὰ μαῦρα τὰ μάτια δακρύζουν, γελᾶνε,
Τὸ μέτωπο, ἡ κομη σκορπίζουνε φῶς.
— Πιστός ἕνας φίλος, μὴ τρέμης, πα-
]τέρα.
Ποῦ ἀμέτρητα χρόνια βρισκότουν μα-
[κρυὰ
Κι' ἀγνώριστος μοῦ-πε πῶς θἄρθῃ ἐδῶ
[πέρα
Ὡς ποῦ νὰ προβάλῃ ἡ αὐγούλα ἡ
[γλυκειά.

— Ἐσὲ νὰ σοῦ δείξω τὸν ὥμορφο ξένο
Τὸ σπίτι μου ἀφῆκα νὰ τρέξω ἔως ἐδῶ,
—Ἄχ ! πές μου ποιός εἶνε, παιδί μου
]πεθαίνω
— Πατέρα, μὲ σκοιάζεις καὶ μοιάζεις
[νεκρό.

—Ἡ ὄψι σου ἀλλάζει,τὸ μάτιθολόνει—
— Παιδί μου, κατάρα μοῦ στέργει ὁ
[Θεός. —
— Πατέρα, ἡ καρδιά μου σπαράζει
[νεκρόνει. —
— Ποιὸς εἶνε ; — Ὁ γλυκός μου πι-
[στὸς ἀδερφός. —

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Τί λέγουν γιὰ τὴν γυναῖκα.

Οἱ Π έ ρ σ α ι.—Ὅταν πηγαίνῃς εἰς τὸν πόλεμον λέγε μίαν προσευχήν, ὅταν εἰς τὴν θάλασσαν λέγε δύο, ὅταν νυμφευθῇς προσεύχου ὅλον σου τὸν καιρόν.

Οἱ Γ ά λ λ ο ι.—Ἡ γυναῖκα γελᾶ ὅταν μπορῇ καὶ κλαίει ὅταν θέλῃ.

—Ὁ ἄνδρας μπορεῖνὰ βασισθῇ εἰς τὴν πίστιν τοῦ σκύλλου μέχρι τελευταίας του πνοῆς, εἰς δὲ τὴν πίστιν τῆς γυναικός του μέχρι νεωτέρου της πειρασμοῦ.

—Ὁ ἄνδρας ἔχει δύο καλὰς ἡμέρας εἰς τὴν ζωήν του : τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του καὶ τὴν ἡμέραν τῆς χηρείας του.

Οἱ ἠθοποιοί.

—Ἐσεῖς ποῖον Ἀμλέτο προτιμᾶτε;

—Μά... τὸν Ἀμλέτο τοῦ Σαξπηρ, φυσικά !

Τὰ ἀχλάδια.

Ἡ μητέρα συμβουλεύει τὰ τρία της παιδιὰ νὰ μὴν πειράξουν κάποια ἀχλάδια ποὺ βρίσκονται στὴ φρουτιέρα, γιατὶ ἂν τὰ φᾶνε θὰ πεθάνουν Ὁ μικρὸς Τοτὸς δμως, ποὺ εἶναι παμπόνηρος, παίρνει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι καὶ σηκώνεται ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ξυπνᾶει τ' ἀδέλφια του καὶ τρῶνε καὶ οἱ τρεῖς ὅλα τ' ἀχλάδια. Ὕστερα πάει ὁ καθένας στὸ κρεββάτι του καὶ κατὰ τὰς ἕξ τὸ πρωὶ ἡ μητέρα βλέπει τὸν Τοτὸ στὸ πόδι.

—Ποῦ πᾶς τόσο πρωὶ τὸν ἐρωτᾷ.

—Πάω νὰ ἰδῶ ἂν πέθαναν ὁ Κοκὸς κ' ὁ Μπέμπης, γιατὶ ἐγὼ δὲν πέθανα.

Βοήθεια

Ἐκεῖνος.—Τὶ θὰ ἐκάνατε ἂν σᾶς φιλοῦσα;

Ἐκείνη.—Ἁπλούστατα θὰ φώναζα: βοηθεια!..

Ἐκεῖνος.—Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸ ἔννοια σας, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια.

'Ο Κουτεντιάδης, ἔχει κόρην, ἡ ὁποία τοῦ ζητεῖ χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ «κομμάτια πιάνου».

— Κομμάτια πιάνου ! ; Ἀ ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ! Πῶς ! δὲν σοῦ φθάνει ὁλόκληρο τὸ πιάνο ποὺ σ' ἀγόρασα προχθές ;

— Λοιπόν, Κωστάκη, ξύπνα, εἶναι ὀκτὼ ἡ ὥρα. Εἶναι καιρὸς νὰ σηκωθῇς !

— Ἀ ! μαμμάκα μου, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς ὀκνηρός, ἄφησέ με λιγάκι ἀκόμη... Ἂν μ' ἄφινες μάλιστα καὶ ὅλη 'μέρα δὲν θὰ ἔκαμνες τὸ βράδυ τὸν κόπο νὰ μὲ γδύσῃς....

Καλλίτερα ἔτσι.

Μιὰ φιλάρεσκος γεροντοκόρη, ἄσχημος, ἐσυνείθιζε νὰ κρύπτῃ τὴν ἡλικίαν της.

'Ο Κουτεντιάδης, ὁ ὁποῖος δὲν ὑποφέρει νὰ τὸν περιπαίζουν τῆς λέγει :

— Κυρά μου, ἂν θέλῃς νὰ φαίνεσαι νέα τὸ καλλίτερο ποὺ θα κάμῃς εἶναι, ἀντὶ νὰ κρύβῃς τὰ χρόνια σου, νὰ κρύβῃς τὰ μοῦτρα σου.

Συμβουλὴ πατρός.

—Τώρα παιδί μου ποὺ σκοπεύεις νὰ κάμῃς δική σου ἐργασίαν, κρίνω εὔλογον νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν.

—Ποίαν, πατέρα ;

— Ὅταν οἱ πελάται δὲν βλέπουν, ὅ,τι ζητοῦν, νὰ τοὺς κάμῃς νὰ ζητοῦνὅ,τι βλέπουν.

Εἶναι καὶ φαίνεται.

—Καλὲ τὸν βλάκα μοῦ κάνεις ἢ δὲννοιώθεις;

— Δὲν τὸν κάνω καθόλου.

Ἕνα εὕρημα.

— Αὐτό, κύριε, εἶνε τὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, ὅταν ἐπήγαινε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν Ἀμερικήν.

— Μὰ τὰ ρεβόλβερ δὲν εἶχαν ἐφευρεθῇ ἀκόμη στὴν ἐποχὴ τοῦ Κολόμβου.

— Τὸ ξύρω· μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει τόση μεγάλη ἀξία.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Συνηνοήσε τὸν φίλον του ἀξιωματικὸν εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ τὸν παρεκάλεσε.

—"Ἀν σοῦ περισσεύῃ καμμιὰ κουραμάνα στεῖλε την σπίτι μου, ἂς εἶναι ἔστω καὶ μπαγιάτικια. Ἔχω ξεύρεις δυὸ σκυλλιὰ ποὺ τρῶνε ἕναν περίδρομο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος μὲ τὰ σκυλλιὰ ἐλάμβανε τακτικὰ στὸ σπίτι του δυὸ κουραμάνες ἐκ μέρους τοῦ φίλου του ἀξιωματικοῦ.

Ἕνα μεσημέρι ὁ ἀξιωματικὸς ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι τὸ φίλο του.

Ὁποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅταν ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶδε κομμένη φέτες τὴν κουραμάνα καὶ τὸν φίλον του ξερομασσοῦντα αὐτὴν μετὰ τῆς συζύγου του.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Τί περίεργοι, ἀλήθεια, μέθοδοι πλουτισμοῦ ἔχουν τεθῆ εἰς ἐνέργειαν τώρα τελευταῖα.

Ἰδρύεται μιὰ τράπεζα, δέχεται καταθέσεις τοῦ κοινοῦ, μοζεύει καμμιὰ τριανταριὰ ἑκατομμύρια κι' ἕνα ὡραῖο πραῒ ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης κλειδώνει τὴν Τράπεζάν του καὶ φεύγει εἰς ταξεῖδιον ἀναψυχῆς μαζὺ μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ κοσμάκι.

Ὕστερα ἕνας μπακάλης μοιράζει στὸν κόσμο κουπόνια.

—Θὰ μοιράσετε, κύριε, τέσσερης ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ κουπόνι σας σὲ τέσσερης φίλους σας, ἀπὸ 25 δρχ. τὸν ἕνα, κατόπιν θὰ μᾶς φέρετε τὸ στέλεχος καὶ θὰ ψωνίσετε πράγματα 400 δραχμῶν.

Ἀλλὰ μίαν πρωΐαν ὁ κόσμος μυρίζεται ὅτι πρόκειται περὶ σκληρᾶς φάρσας καὶ τρέχει στὸν μπακάλη νὰ πάρῃ τὰ λεπτὰ του πίσω. Ἀλλ' ὁ μπακάλης ἔχει πάει κι' αὐτὸς σὲ ταξεῖδι ἀναψυχῆς πρὸς συνάντησιν τοῦ Τραπεζίτου.

ΞΑΝΘΕΣ Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ

Ἕνα Γαλλικὸν περιοδικὸν ἡ »Revue de terre», ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

«*Ἂν ἀποφασίσετε νὰ κάμετε γάμον ποίαν γυναῖκα θὰ προτιμήσετε; Ξανθὴν ἢ μελαγχροινήν*»;

Ἡ πλειονότης τῶν ἀναγνωστῶν ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς μελαγχροινῆς.

Ὁρίστε καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς νοστιμώτερες ἀπαντήσεις.

—Προτιμῶ τὴν μελαγχροινὴν διότι καὶ ὁ διάβολος μελαχροινὸς εἶναι.

—Ὅταν φιλῶ τὴν ξανθὴν παγώνουν τὰ μέσα μου. Ὅταν φιλῶ τὴν μελαχροινὴ στὰ χείλη της πετοῦν ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρας.

—Ἡ ξανθὴ δὲν κάνει οὔτε τὰ μισὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν μελαχροινήν.

—Ἡ γυναῖκα πάντοτε ἔχει τὴν θέσιν της εἴτε ξανθὴ εἶναι εἴτε μελαχροινή, (sic). Εἰς τὴν μελαχροινὴν ὅμως ἐγὼ θὰ ἔδιδα δύο θέσεις, Κ. Τ. Λ.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΕΝΑ ΝΟΣΤΙΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Κυρία μου,

Τὶ εὐτυχισμένοι ποὺ ζήσαμε μαζῆ γιὰ λίγες ὧρες χθὲς τὸ βράδυ ἔξω στὴν Κηφησιά. Τὸ θυμᾶσθε; Ἀλλὰ γιατὶ ὅμως νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς πρὸ ὀλίγον μόνον ἡμερῶν μὲ ἐγνωρίσατε κ' ἴσως δὲν εἴχατε τὸν καιρὸ νὰ μὲ συμπαθήσετε ἀκόμη. Ἐγὼ ὅμως σᾶς ὁμολογῶ, πῶς εἶμαι καταμαγευμένος ἀπὸ σᾶς. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πραγματοποιήσω τὸν μεγάλο μου πόθο νὰ σᾶς βλέπω κάθε μέρα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίσουμε κι' οἱ δυὸ νὰ παντρεφθοῦμε. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ζητήσω ἀπὸ ὅποιον θέλετε κι' νὰ σᾶς κάνω δική μου. Καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς γρήγορα θὰ γίνετε γυναῖκα μου ἂν μὲ θέλετε, ἂν ἔρχεσθε τακτικὰ νὰ μὲ βλέπετε, ἂν τὰ χαλάσατε μὲ τὸν ἄνδρα σας, ἂν μοῦ πῆτε ὅτι δὲν ἔχετε συγγενεῖς κι' ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ χωρίσω μὲ τὴν γυναῖκά μου.

ΝΙΚΟΣ Μ.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ

Προχτὲς πάλε ἕτοιμος, ἤμουνε νὰ ματοκυλήσω τὸν προσφυγικὸ συνοικισμό. Ἄς ἔχουν χάρι τὰ κορίτσια ποὺ μόλις μ' εἶδανε κι' ἀγρίεψα βάναυσα τὴς φωνὲς κ' ἐγὼ φοβήθηκα μὴν κοπῇ τὸ αἷμα τους καὶ γιὰ δαῦτο στάθηκα στὰ δεκατέσσερα.

Ἔ, μὰ ἤτανε νὰ μὴ ξετροχιαστῇ κανένας. Στὰ καλὰ καθούμενα ἔρχεται ὁ Στάθης ὁ φυστικᾶς καὶ μοῦ λέει:

—Ξέρεις, Βλάμη, χτὲς βγῆκα ἀπ' τὸ σοκομετο.

—Καλὰ σαράντα, ἀδερφάκι, τοῦ κάνω. Σιδεροκέφαλος.

—Αὔριο θ' ἀνοίξω μαγαζί, μοῦ λέει.

—Ἔχεις ψιλές; τοῦ λέω. Σ' ἐβρήθησε ὁ παπᾶς γιὰ ὁ θαλαμηπόλος ἤγουν ὁ βαλές!

— Δὲν ἔχω ψιλά, μοῦ ἀπαντᾷ.

— Ἀλλά.

— Ἔχω ἕνα λοστό.

— Μὲ τὰ λεπτὰ θ' ἀνοίξῃς τὸ μαγαζί, γιὰ μὲ λοστό;

— Ναί.

— Διάρρηξι τὸ πρᾶμμα;

— Κάτι τέτοιο. Ἂν θὲς θὰ μὲ βοηθήσῃς. Θὰ σηκωθοῦμε νύχτα... Ἔχω λάβει οὖλα τὰ μέτρα μου.

Καὶ τἄλεγε αὐτὰ σὲ ποιόνε; Σ' ἐμένα.

— Ἂν ἐβρόηθησα κάποτες, τοῦ λέω ἀκριθιγῶς, σὲ ἀτι τέτοιες ὑποθέσεις, τῶκανα, ἀδερφάκι ἐν βρασῷ ψυχῆς ὁρμῆς. Τί λέει τὸ κεφάλι σου; Θαρρεῖς πῶς εἶμαι ἀπὸ γεννετῆς διαρρήχτης;

Ἐκεῖνος ὁ τζὲς χαμογέλασε.

— Καὶ ποιὸς ἄνοιξε τὴς προάλλες, μοῦ κάνει, τὸ ρολογάδικο τοῦ κὺρ Σπύρου;

— Ἐγώ, ρέ, μὰ ὄχι γιὰ κακὸ σκοπό.

— Περί;

— Περὶ γιὰ νὰ δῶ τί ὥρα εἶναι.

— Ἄοτ' αὐτά, μοῦ κάνει, καὶ μὴ μᾶς παρισταίνεις τὸν καρδινάλιο.

Δὲν ἔπερνε πειὰ νερὸ τὸ πρᾶμα. Τὸν βουτᾶω ἀπ' τὸ λαιμό, τοῦ δίνω μιὰ στὸ στῆθον καὶ τὸν ξανοστέλνω πάλι στὸ σοκομετὸ ἀπὸ στηθικὸ νόσημα.

— Τὸ ξέρεις, ρὲ ἀποφώλιο τῆς κατεργαριᾶς, τοῦ κάνω, πῶς εἶμαι νευραστενικὸς καὶ κάτι τέτοιες προσβολὲς μοῦ καυτηριάζουνε τὸ ἀντρικό μου σίστημα. Ἄντε, πήγαινε νὰ ρωτήξῃς γιὰ τὸ Βλάμη κ' ὕστερης ἔλα νὰ παίξουμε μπόξ. Εἶπα.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ

Μιὰ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου εἶναι περίφανος ἕως θανάτου. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴν Πεντέλη, ἔχασε τ' ἀγαπημένο της σκυλλάκι.

Ἡ ἐκδρομὴ εἶχε διοργανωθῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἡ ἐπιτυχία της θὰ ἦτο τελεία, ἂν ἡ κυρία δὲν ἔχανε τὸ σκυλλάκι της.

Ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς ἐτέθησαν εἰς κίνησιν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σκυλλιοῦ τῆς κυρίας.

Εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν δὲν παρέλειψαν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ ἅγιοι καλόγηροι τῆς ἐκεῖ μονῆς

Τὸ σκυλλάκι ὅμως δὲν ἀνευρέθη.

Ὅταν ἡ κυρία ἔχασε κάθε ἐλπίδα, ἀφῆκε σύξυλους τοὺς ἄλλους ἐκδρομεῖς, ἐπῆρε τὸν καβαλλάρο της καὶ ἐπέστρεψε στὰ ἴδια.

Καὶ ὡς ἐδῶ μὲν τὰ πράγματα ἐξελύσσοντο κατὰ τρόπον φυσιολογικόν. Ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ κάμῃ μιὰ κυρία ὅταν χάσῃ τὸ ἀγαπημένο της σκυλλάκι;

Μπορεῖ νὰ θυμώσῃ, νὰ κλάψῃ, ν' ἀφήσῃ στὸ τέλος τὴν πορέα της, νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της καὶ νὰ πάρῃ βρωμοῦχον κάλι γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὰ νεῦρα της.

ΕΑΝ ΕΙΧΑ ΔΥΟ ΑΛΟΓΑ

Τὴν εἶχα γνωρίσει πρὸ μηνῶν στὴς κοῦρσες. Μ' ἄρεσε τὸ μικροῦλι της προσωπάκι μὲ τὰ μόλις διαγραφόμενα χαρακτηριστικά του. Ἰδίως τὸ κεφαλάκι της ἦτο ἕνα θαυμάσιο μπιμπελό.

Ἀντελήφθην ἀμέσως ὅτι εἶχε μιὰ ἀκαταπαύστη μανία γιὰ τὰ ἄλογα καὶ τῆς ἐποτείνα νὰ ἔλθῃ στὴ βίλλα μου ὅπου θὰ τῆς ἔδειχνα δυὸ θαυμάσια ἄλογα. Ἔκαμε ἕναν περίεργον, μυστηριώδες μορφασμὸν σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε καὶ ναὶ καὶ ὄχι.

Μ' ἐπίστευε καὶ δὲν μ' ἐπίστευε.

Τὴν ἐπερίμενα τὴν ἄλλη Κυριακή, ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε. Τὴν ἐπερίμενα τὴν Δευτέρα, τὴν Τρίτη, τὴν Τετάρτη, τίποτε.

— Εἶμαι πολὺ γελοῖος, ἐσκέφθηκα. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν φαντασθῶ τόσον εὔκολη.

Ἐπὶ τέλους τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα ἐφάνηκε. Ἐπέρασε στὸ περιβόλι καὶ ἤρχισε νὰ ψάχνῃ.

Ἔτρεξα κοντά της.

— Ψάχνω νὰ βρῶ τὸ σταῦλο, μοῦ εἶπε, γιὰ νὰ δῶ τ' ἄλογά σας.

Ξεροκατάπια. Φυσικὰ μέσα στὴ βίλλα μου τὸ μόνον ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἦτο τὸ ἄλογον.

— Ἐλᾶτε ἀπάνω νὰ ξεκουρασθῆτε, τῆς εἶπα. Χαμογέλασε εἰρωνικά.

Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κουρασμένη, ἀπήντησε. Μόνον λυπημένη εἶμαι

— Λυπημένη, Ὦ, σᾶ, παρακαλῶ...

— Ναί, ναί. Ἔπρεπε νὰ εἴχατε ἕτοιμα τὰ ἄλογά σας. Θὰ πηγαίναμε καὶ οἱ δυὸ ἔφιπποι στὸ Τατόϊ.... Ἐφονταζόμην πῶς θὰ κάναμε ἕνα θαυμάσιον γλέντι.

— Ξεύρετε, τῆς εἶπα, σαστισμένος, τ' ἄλογά μου λείπουν. Τὰ ἐπῆγε ὁ ὑπηρέτης στὸ γιατρό. Ἔχουν μιὰ ἀνορεξία φοβερή.

Ἐσήκωσε τὸ χέρι της καὶ μ' ἐκτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

— Δὲν τὰ καταφέρατε καλα, μοῦ εἶπέ. Τί θέλατε νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ ἄλογα;

Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐχάριζα ὁλόκληρη τὴν βίλλα μου γιὰ δυὸ ἄλογα. Ἀλλὰ ποῦ.

Ἄχ, φίλοι μου. Μπορεῖ κανεὶς νὰ λέγῃ ψεύματα στὴς γυναῖκες, ἀλλ' ὄχι σ' ὅλες τὴς γυναῖκες!

Ο ΑΤΤΙΚ

Ἀλλὰ τὸ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν καβαλλιέροτης, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐσιάθῃ ὡς τώρα τόσο περιποιητικὸς μαζῆ της, νὰ τρέξῃ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σκύλλου της;, αὐτὸ ὑποθέτω, ὅτι δὲν χωνεύεται ἀπὸ κανένα.

Κ' ἐνῷ ἡ κυρία χτυπάει τὰ κομψὰ χεράκια της στὸ τραπέζι καὶ ζητῇ μὲ κάθε θυσίαν τὸ σκυλλί της, τὰ μάτια της μιλοῦν καὶ λέγουν στὸν ἄνδρα μ' ἕναν τρόπο πολὺ σκληρό:

— Ἢ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σκυλλάκι μου ἢ νὰ μὴν ξανάρθῃς διόλου.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες εἶδα τὴν κυρία αὐτὴ καὶ μὲ μάτια θολωμένα ἀπὸ τὸ πεῖσμα ἤλθε νὰ μοῦ παραπονεθῇ γιὰ τὴν ἀχαριστία τοῦ φίλου της.

— Φανταστῆτε, ἔχει τόσες μέρες νἄρθῃ σπίτι μου. Δώσατε ὕστερα ἐμπιστοσύνην στοὺς ἄνδρες.

— Ἐν πρώτοις, κυρία μου, οἱ ἄνδρες δὲν μοιάζουν μὲ τὰ σκυλλάκια ποὺ τὴν στιγμὴ ποὺ τὰ διώχνετε ἔρχονται καὶ κτυποῦν τὴν πόρτα σας. Οἱ ἄνδρες τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φίλου σας γνωρίζουν πολὺ καλὰ νὰ περιποιοῦνται τὴν γυναῖκα, πρὸ παντὸς ὅμως γναρίζουν νὰ τηροῦν τὴν ἀξιοπρέπειάν των, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὸν ἔρωτα. Τώρα σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ φίλος σας δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον. Θὰ κατέπιε μὲ μὲ θλίψιν τὸ πικρὸν καταπότιον ποὺ τοῦ ἐδώσατε καὶ τωρα μὲ τὴν καρδιὰ βαρυαλγοῦσαν θὰ σκέπτεται πόσον κακὴ ἐφανήκατε ἀπέναντί του τὴν στιγμὴν ποὺ ἐδώσατε στὸ σκυλλάκι σας ὑψηλοτέραν θέσιν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσετε σ' αὐτόν.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν ἀγαποῦν τὴς γυναῖκες μόνον γιατὶ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης των, ἀλλὰ καὶ νῆς ἐκτιμήσεώς των.

ΡΟΜΕΟ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

— Δύο παιδιὰ ποὺ βρίσκονται σὲ ἡ» ἐσχατιὰν τῆς γῆς ζητοῦν ἀλληλογραφίαν Ἀγγλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ μὲ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν.

Σκοπὸς εἶνε ἡ ἀνακούφισις τῆς βασανισμένης ζωῆς καὶ ἀγνὴ φιλία. Γράψατε.

S. Nicholson καὶ F. Amico O. P. Box. 8 Mitchell Queensland Australia.

— Μονακοῦρην Κόρην. Ἐὰν εἶσθε δυστυχὴς χωρὶς ἔρωτα, εἶμαι κι' ἐγὼ δμοίως. Θένὰ συνεννοηθῶμεν; Παρακαλῶ γνωρίσατέ μου διεύθυνσίν σας μεσῷ «Σφαίρας, νὰ σᾶς γράψω Δ. Κ. Π. Πειραιά.

—Νέος μορτωμένος ἀλληλογραφεῖ ἀνταλλάσων καὶ φωτογραφίας μὲ εὐκατάστατους καὶ εὐγενεῖς δεσποινίδας ἡλικίας μέχρι 20 ἐτῶν. — Σκοπὸς ἱερός. — Γράψατε «Χαλκιδικέα» Στρατονίκη Χαλκιδικῆς.

— Νοσταλγῶ λίγη παρηγορία ἀπὸ κορίτσια ποὺ νοιώθουν ν' ἀγαποῦν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Λ. Πλατσούκαν Ν. Νοσ. Ναυπάθμου.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Χρῆστον Χαραλαμπόπουλον, γράψατέ μας καθαρὰ ποίους ἀριθμοὺς φύλλων ζητεῖτε. *Ριψοκίνδυνον Ἰδανιστήν*, ψευδώνυμόν σας ἐνεκρίθη. *Ἐρι θρὸν Λεβέντην*, ὁ διαγωνισμὸς τῆς δίδος Νόρας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διεξαχθῇ μόνον μὲ σᾶς. *Ἰωάνην Θεοχαρίδην*, ἡ «Σφαῖρα», δὲν δημοσιεύει ἀντιποκρίσεις.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσπαρμον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοσμάνιην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια. Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε: Νοσμάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

Π. Ν Πειραιά, (Ἀνδριωτάκη): Χαρακτὴρ δύστροπος, πολὺ ἀπαιτητικός, ἔχετε ἀξιώσεις χωρὶς νὰ ἔχετε ἐφόδια. Καὶ εἰς τὸν ἔρωτα ἀκόμη ἐφαρμόζετε μίαν περίεργον μέθοδον. Διατείνεσθε ὅτι ὑποφέρετε, ἐνῷ πράγματι δὲν σᾶς καίγετε καρφί. Ἡ δεσποινίς, περὶ τῆς ὁποίας μιλᾶτε, δὲν σκέπτεται σοβαρῶς νὰ ἑνωθῇ μαζῆ σας

ΑΠΕΛΠΙΝ ΝΕΟΝ, Ἀθήνας: Διὰ ν' ἀνακουφισθῆτε ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σας, διότι ἡ τελεία θεραπεία εἶναι ἀδύνατος, σᾶς συνιστῶ νὰ ὑποβληθῆτε εἰς αὐστηρὰν δίαιταν. Πρὸ πάντων ἀποφεύγετε τὸν οἶνον, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ἰδίως δὲ ἀποφεύγετε νὰ κουράζεσθε. Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ κάμετε ἕνα ταξεῖδι ἠθέλατε πολὺ ὠφεληθῆ.

ΜΑΥΡΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Ἀτυχὴς θέλει ἀποβῇ καὶ ὁ δεύτερος γάμος σας. Ἔπρεπε νὰ ἀποφύγετε τὸν δεύτερον γάμον διὰ νὰ μὴ ἐπιδειχθῇ ἡ κατάστασίς σας, ἀλλὰ τώρα πλέον εἶναι ἀργά. Τέκνα δὲν θ' ἀποκτήσετε. Ἀπὸ κανὲν ταξεῖδιον δὲν ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε οἰκονομικῶς. Ἐυθροὺς ἔχετε καὶ εἶναι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνοι. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 20 ἔτη.

Ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν σας δὲν θὰ θεραπευθῆτε.

ΑΓ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀθήνας: Τὴν μέλλουσαν σύζυγόν σας δὲὸ τὴν βλέπω διόλου. Ἠρώτησα τὸ πνεῦμα τοῦ προσφιλοῦς σας Νικολάου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τίποτε σχετικῶς. Τὸ μέλλον σας πολὺ θλιβερὸν. Θὰ δοκιμάσετε λίαν προσεχῶς μίαν βαρεῖαν θλῖψιν. Τὸ ὀνειρόν σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ δὶς Δανάη δὲν τρέφει δι' ὑμᾶς τὰ αἰσθήματα ποῦ νομίζετε.

ΟΡΦΑΝΟΝ, Πειραιά: Τὸ ποσὸν ἐκεῖνο δὲν θὰ τὸ λάβετε πρὸς τὸ παρόν. Μὴ παύσετε ὅμως νὰ φροντίζετε. Ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον ἕνα σοβαρὸν ἐμπόδιον. Ἀπὸ τὸς ἰδικάς σας προσπαθείας ἐξαρτᾶται νὰ ἀρθῇ. Γάμος δὲν θὰ μεσολαβήσῃ. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 24 ἔτη.

ΠΛΗΓΗΝ ΕΡΩΤΟΣ, Μ. Ε Εἰς τὸ στρατιωτικόν σας ἐπαγγελμα θὰ εὐτυχήσετε, καθόσον εἶναι τὸ μόνον ἐπάγγελμα τὸ ἀρμόζον εἰς τὸν χαρακτῆρα σας. Ὅλα εἶναι ἀληθῆ καὶ πρέπει νὰ τὰ πιστεύσετε. Γάμον πρὸς τὸ παρὸν μὴ ἐπιδιώξετε. Φροντίσατε πρῶτον νὰ τακτοποιήσετε τὴν ζωήν σας.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θὰ ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: *Φιλοσόφου* (ἐλήφθη ἀλλὰ χωρὶς τὸ ἀντίτιμον), *Πάνθηρος*, (μόνον ἡ τελευταία ἐλήφθη), *Ἀλλέν*, *Ἑρμιόνης*, *Γιαννούλη Δ. Κ.*, *Μ. Ν. Ν.*, *Π. Ν. Κ.*, *Γλυκειᾶς Μελαχροινῆς*.

Γεωρ. Κλαπατσιάν, δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς δρχ. 20

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ Γ Α ΟΛΟΥΣ

(ΚΑΝΕ Τ— κ—λ κ—— ΡΙΧΤΟ σ:— γ——λ—

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 29ης Αὐγούστου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΕΞΗ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον: Δραχμοὶ 50.
Δεύτερον: Δραχμαὶ 25.
Τρίτον: Δραχμαὶ 15.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον: Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον: Δραχμαὶ 25.
Τρίτον: Δραχμαὶ 15.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΥΠ'ΑΡ.389 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ

(Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθὰς καὶ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Μάριος Γιαννόπουλος, Μερόπη Χοΐδᾶ, Ἰ. Γυλατᾶς, Ἡρακλῆς Μισσίρ, Εὐαγγελία Βουλγαρίδου, *Στέλλα Πανούτση*, (κλ. 5), Σοφία Γαζῆ, Νικ. Περικλέους, Ἀνδρ. Μίχιος, *Κατίνα Μίχιου*, (κλ. 2), Ἡρακλῆς Μίχιος, Σωκράτης Φιλιππαῖος, Κατίνα Φιλιππαίου, Σταῦρος Ἰορδάνης, *Μαίρη Ἀσπιώτη*, *Σόλων Ἀναπλιώτης*, *Ἀντ. Τσώνης*, Μαρία Τσώνη, Ἀναστ. Κρικέλας, (κλ. 2), *Μίλτων Νικολάου*, Κίμων Παπαδημητρίου, Ἀνδρ. Μιχόπουλος, Σταῦρος Κέλλερ.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΑ

Πρῶτον βραβεῖον, δρχ. 50, *Στέλλα Πανούση*.
Δεύτερον, δρ. 24, *Μαίρη Ἀσπιώτου*.
Τρίτον, δρχ. 15, *Κατίνα Μίχιου*.

ΝΕΟΙ

Πρῶτον βραβεῖον, δρχ. 50, *Σόλων Ἀναπλιώτης*
Δεύτερον, δρχ. 25, *Ἀντ. Τσώνης*.
Τρίτον, δρχ. 15, *Μίλτων Νικολάου*.

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των ἢ νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» διὰ νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα των.

Ἡ Δ)νὶς Νόρα

Η ΨΥΧΗ ΠΟΥ ΠΟΝΕΙ

Λάμπουν κ' ἀπόψε δλόγλυκα
ὀτὸν οὐρανὸ τ' ἀστέργια
καὶ τ' ἀγεράκι δροσερὸ
σφυρίζει μέσ' τὰ δένδρα,

Καὶ τὰ λουλούδια ἀνοίγουνε
καὶ χύνουν εὐωδία
ποὺ ἡ ψυχὴ ἀγάλλεται
σὲ τέτοια ἁρμονία

Ὅμως σ' αὐτὴ τὴν ἄφθαστη χαρὰ
στὴ τόση εὐτυχία
εἶναι ψυχὴ ὅπου πονεῖ
ὅσον ἄλλη καμμία.

Λευκὰς ΑΛΕΞ. ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας πωλοῦνται τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

2ου, 3ου, 4ου, 5ου 6ου καὶ 7ου ἔτους ἑκαστ. Δρ. 70

ΕΡΓΑ Σ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἡρὼ καὶ Λέανδρος	ἕκαστον Δρ.	15
Ἰουδὴθ	» »	15
Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι	» »	25
Ἄσμα ᾀσμάτων	» »	25

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Γέμμα	» »	4
Ἀγκαθάγγελος	» »	4
Φιλολογικὸν ἡμερολόγιον	» »	10
Ὁ γάμος τῆς Γρηᾶς } κωμῳδίαι	» »	3
Τὸ Φρενοκομεῖον } κωμῳδίαι	» »	3

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μέγας ὁδηγὸς καλλονῆς	» »	30
Οἰκιακὴ μαγειρική	» »	15
Μαγειρικὴ-Ζαχαροπλαστική	» »	25

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Κασσιανή,	» »	50
Τὸ φρικτὸν λάθος	» »	10
Ἡ Γενοβέφα, μικρὴ,	» »	10
Ἡ Γενοβέφα, μεγάλη,	» »	25
Ἡ Γκόλφω. Περεσιάδου,	» »	15
Ἡ Ἐσμὲ	» »	15
Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου	» »	15
Ἡ κόκκινη μάσκα	» »	15
Ὁ κόκκινος διάβολος	» »	15
Ἡ γυναῖκα, τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ κρασί	» »	15
Ἡ μητέρα τοῦ ἁγ. Φανουρίου	» »	15
Πάπισσα Ἰωάννα	» »	30
Ἡ ὀρχόντισσα τῆς Σμύρνης	» »	20
Λυκογιάννης	» »	20
Μαρία Πενταγιώτισσα	» »	40
Κυρία μὲ τὰ Καμελίας	» »	20
Καρδιὰ τῆς Μάννας	» »	50
Μαύρη μάσκα	» »	40
Γιάννης, Πῶλ Δὲ Κὸκ	» »	20
Ὀδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς, Χρυσόδετος	» »	30
Χα

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Κυρία.—Μά, κύριε ὑπνωτιστά, γιὰ νὰ σᾶς δώσω τάλληπα ἦλθα ἐδῶ ἢ γιὰ νὰ μὲ ὑπνωτίσετε;

Καραγκιόζης. — Πάει τώρα, χάλασε. Νάτο.

Κυρία.—Ποιό;

Καραγκιόζης. — Τὸ πνεῦμα. Ἦταν ἕτοιμο νἄρθῃ, ἀλλὰ σᾶς ἄκουσε ποὺ λέγατε αὐτὰ κ' ἔφυγε. Τώρα πρέπει ν' ἀρχίσουμε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Κυρία. —Δηλαδή;

Καραγκιόζης. — Θὰ χρειαστοῦμε πάλι δυὸ—τρία—τέσσερα—πέντε—δέκα τάλλαρα.

Κυρία.— Νομίζω πῶς θέλετε νὰ παίξετε μαζῆ μου. Ἐγὼ τοὺς ὑπνωτιστὰς τοὺς φανταζόμουν πλέον σοβαρούς.

Καραγκιόζης.— Καὶ τί σχέσιν ἔχει, κυρία μου, ἡ σοβαρότης μὲ τὰ τάλλαρα;

Κυρία.—Ἐγὼ λέω νὰ φύγω καὶ νὰ ξαναπεράσω αὔριο.

Καραγκιόζης.— Μπά, μπά, μπά! Νὰ φύγετε τώρα ποὺ δώσαμε καπάρο;

Κυρία.— Καπάρο δώσαμε;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Δώσαμε καπάρο στὸ πνεῦμα. Ἀμ' τί νομίζετε, πῶς τὰ τάλλαρα τὰ πῆρα ἐγώ; Τὸ πνεῦμα τὰ πῆρε.

Κυρία.— Ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ γίνῃ τώρα;

Καραγκιόζης.— Φτοῦστε πάλι.

Κυρία.— Ἔφτυσα.

Καραγκιόζης.—Δῶστε μου ἀκόμη δυὸ τάλλαρα.

Κυρία.— Δὲν ἔχω ἄλλα ψιλά, Ἕνα τριανταεπτάμισυ ἔχω.

Καραγκιόζης.— Δὲν πειράζει. Φέρτο δῶ καὶ σοῦ χρωστάω εἰκοσιεφτάμισι δραχμές.

Κυρία.— Ὁρίστε.

Καραγκιόζης.— Ὡραῖα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κοιμηθῆτε. Πάρτε αὐτό.

Κυρία.— Τ' εἶναι αὐτὸ πάλι;

Καραγκιόζης.— Εἶναι ἕνα μαγικὸ ὑγρὸ ποὺ δίνει τὴν δύναμι στὸν ἄνθρωπο νὰ μιλάῃ μὲ τὰ πνεύματα.

Κυρία.—Πῶς μυρίζει ἔτσι ἄσχημα;

Καραγκιόζης.— Πιέτο, πιέτο, τώρα ποὺ ξανάρχεται τὸ πνεῦμα.

Κυρία.— Ξανάρχεται;

Καραγκιόζης.—Βέβαια. Δὲν ἀκοῦτε; Βήχει:

Κυρία.—Βήχει τὸ πνεῦμα;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Φαίνεται συναχώθηκε στὸ δρόμο. Ἀκοῦτε, ξαναβήχει.

(Ἀκούγεται ὁ βήχας τοῦ Χατζηαβάτη)

Κυρία.—Πράγματι. Κάποιος βήχει.

Καραγκιόζης.— Προσοχὴ τώρα. Θὰ κοιμηθῆτε. Πιάστε τὴ μύτη σας.

Κυρία.— Ὁρίστε.

Καραγκιόζης.— Δαγκῶστε τ' αὐτί σας.

Κυρία.— Δὲν μπορῶ.

Καραγκιόζης. - Δαγκῶστε τ' αὐτί σας, εἶπα.

Κυρία.— Δὲν μπορῶ σᾶς λέω.

Καραγκιόζης.— Τότε δῶστε ἀκόμη ἕνα τάλλαρο.

Κυρία.— Ἄχ!

Καραγκιόζης.— Τί εἶναι;

Κρυία.— Ζαλίζομαι, χάνω τὸν κόσμο.

Καραγκιόζης.—Φέρτε δῶ τὴ τσάντα σας.

Κυρία.— Παγώνει ἡ καρδιά μου.

Καραγκιόζης,— Κ' ἔμένα. Δαγκῶστε ἀκόμη λίγη ρέγκα.

Κυρία.— Δὲν μπορῶ. Θὰ σβύσω.

Καραγκιόζης.— Σβῦσε λοιπόν.

Κυρία.—Ἄχ, τὸ πνεῦμα, τὸ πνεῦμα!

(Κοιμᾶται)

Καραγκιόζης.— Κυρά, ἔ, κυρά. Ἔχει γοῦστο νὰ κοιμήθηκε στ' ἀληθινά. συφορά μου! Κοιμήθηκε, παιδί μου. Θὰ τὴν ἔπιασε φαίνεται τὸ φαρμακο.

Χατζηαβάτης (βγαίνει κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ποὺ ἦταν κρυμμένος).— Βρὲ Καραγκιόζη μου, τί τῆς ἔδωσες τῆς κακομοίρας κ' ἤπιε;

Καραγκιόζης— Χλωροφόρμιο.

Χατζηαβάτης.—Ἄχ, δυστυχία σου. Τί ἔκανες, βρὲ βλάκα;

Καραγκιόζης.— Γιατί;

Χατζηαβάτης.— Τώρα μπορεῖ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ποτέ.

Καραγκιόζης — Τί φταίω ἐγώ, Χατζατζάρη, ἀφοῦ δὲν κοιμόταν;

Χατζηαβάτης.— Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ τὴν ξυπνήσῃς.

Καραγκιόζης.— Δὲ βαρυέσαι, κοιμένε. Ἄμα πεινάσῃ θὰ ξυπνήσῃ. Τί θὰ κάνῃ.....

Χατζηαβάτης,—Ἐγὼ φοβᾶμαι μήπως δὲν ξαναξυπνήσῃ. Ἂν ἔρθῃ κανεὶς ἐδῶ καὶ τὴν δῇ θὰ πῇ ἀσφαλῶς ὅτι τὴν δολοφονήσαμε.

Καραγκιόζης.— Ἔτσι ἔ;

Χατζηαβάτης.— Βέβαια.

Καραγκιόζης — Τότε νὰ τὴ ξυπνήσουμε.

Χατζηαβάτης.— Ἀλλὰ πῶς;

Καραγκιοζης.- Νὰ τῆς ρίξουμε ἕνα κουβᾶ νερὸ στὰ μοῦτρα.

Χατζηαβάτης.—Ἐμπρός.

(Ὁ Καραγκιόζης ρίχνει τῆς κυρίας ἕναν κουβᾶ νερό).

Καραγκιόζης.— Τίποτα. Οὔτε κουνιέται.

Χατζηαβάτης. - Δὲν στῶπα ἐγώ;

Καραγκιόζης (ἀρχίζει να φοβᾶται).—Ἔχει γοῦστο νὰ πέθανε.

Χατζηαβάτης.— Κάνε τώρα καλά.

Καραγκιόζης.— Στάσου, ἀδρεφέ. Νὰ δῇς τώρα ξυπνάει γιὰ ὄχι.

Χατζηαβάτης.— Τί θὰ κάνῃς, βρὲ τρελλέ;

Καραγκιόζης.— Θὰ τὴν ἀρχίσω στὸ ξύλο. (Παίρνει ἕνα μπαστοῦνι κ' ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὴν κυρία, ἡ ὁποία σὲ λίγο ἀνοίγει τὰ μάτια της).

Κυρία.— Ἄχ, ποῦ εἶμαι;

Καραγκιόζης.— Στὸ πολιτικὸ νοσοκομεῖο.

Κυρία.— Πῶς αἰσθάνομαι κουρασμένο τὸ σῶμα μου... Νομίζω πῶς μὲ δείρανε.

Καραγκιόζης.— Φαίνεναι, κυρία μου, πῶς τὸ πνεῦμα εἶχε προηγούμενα μαζῆ σας καὶ σᾶς ἔδειρε.

Κυρία.— Ὥστε ἦλθε τὸ πνεῦμα;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Δὲν τὸ εἴδατε;

Κυρία.— Ὄχι.

Καραγκιόζης.— Οὔτ' ἐγώ.

Κυρία.— Θυμᾶμαι μονάχα πῶς εἶδα ἕνα ὄνειρο ὅτι ἤμουνα ἀνεβασμένη πολὺ ψηλὰ κι' ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μ' ἔτρυποῦσε μὲ μιὰ βελόνα.

Καραγκιόζης.— Ἦταν τὸ πνεῦμα. Ἡ βελόνα δὲν εἶχε μάτι;

Κυρία.— Εἶχε.

Καραγκιόζης.— Τότε σίγουρα ἦταν τὸ πνεῦμα.

Κυρία.— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. Τωρα φεύγω. Πόσο κάνει ὁ κόπος σας;

Καραγκιόζης.— Δῶστε ὅ,τι θέλετε. Ἐγὼ δὲν τὸ κάνω γιὰ τὰ λεφτά...

Κυρία.— Ποῦ εἶναι ἡ τσάντα μου;

Καραγκιόζης.— Τί; Εἴχατε τσάντα;

Κυρία.— Μάλιστα. Εἶχα μιὰ τσάντα καὶ τὴν ἔχασα.

Καραγκιόζης. — Θὰ σᾶς τὴν πῆρε τὸ πνεῦμα.

Κυρία.—Περίεργον. Τὰ πνεύματα κλέβουν;

Καραγκιόζης,—Ὄχι γιὰ λιχουδιά, ἔτσι ἀπὸ ἰδιοτροπία...

Κυρία.—Τέλος πάντων, ἀφοῦ μοῦ πῆρε τὴ τσάντα τὸ πνεῦμα, θὰ σᾶς στείλω αὔριο τὰ λεπτά. Σύμφωνοι;

Καραγκιόζης.— Καλέ, δὲν βαρυέστε. Πηγαίνετε στὸ καλό.

Κυρία.— Χαίρετε, κύριε. Πάω σπίτι μου πέσω καὶ νὰ φωνάξω τὸ γιατρό.

Καραγκιόζης.— Οἱ γιατροί, κυρία μου, δὲν ξέρουν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀφῆστε νἄρθω ἐγὼ αὔριο νὰ σᾶς δῶ. Αὐτὰ εἶναι ζητήματα τῶν ὑπνωτιστῶν.

Κυρία.— Πολὺ καλά, σᾶς περιμένω αὔριο.

Καρανκιόζης.— Μάλιστα, μάλιστα. Χαίρετε.

(Ἡ κυρία φεύγει).

Χατζηαβάτης.—Τώρα, Καραγκιόζη μου;

Καραγκιόζης.—Τώρα, Χατζατζάρη, πρέπει νὰ στρίβουμε ἀπὸ δῶ μέσα, μιὰ ὥρα ἀρχητερα.

Χατζηαβάτης.—Θὰ πᾶμε στὸ Σουλτᾶνο γιὰ μιὰ σοβαρὴ δουλειά.

Καραγκιόζης.—Γιὰ ποιὰ δουλειά; Γιὰ νὰ κοιμήσουμε πάλι κανένα;

Χατζηαβάτης.—Ὁ Σουλτᾶνος θέλει κάποιον ἄνθρωπο νὰ μπορῇ νὰ τοῦ κάνῃ τὸ τραπεζάκι. Θέλει νὰ καλέσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα του γιὰ νὰ τὸ ρωτήσῃ γιὰ κάποιο σπουδαῖο ζήτημα.

Καραγκιόζης.—Ἄχ, Χατζατζάρη μου, ἀπὸ δῶ μέσα μποροῦμε νὰ φύγουμε εὔκολα γιστὶ εἶναι ἰσόγειο, ἀπὸ τὸ Σαράϊ ὅμως εἶναι δύσκολο. Ἂν μᾶς ἀνεβάσουν μάλιστα στὸ πρῶτο πάτωμα, βλαστήμα τα. Οὔτε μὲ βίντσι δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κατέβουμε.

Χατζηαβάτης.— Ὁ Σουλτᾶνος, Καραγκιόζη μου, εἶναι ἕνας πολὺ κουτὸς ἄνθρωπος κ' ἔτσι, ὅπως θὰ κάνουμε ἐμεῖς τὴ δουλειά μας, δὲν θὰ μᾶς πάρῃ διόλου χαμπάρι.

Καραγκιόζης.—Πᾶμε, ἀδρεφέ. Μιὰ πλάτη εἶν' αὐτή, ἂς πάῃ στὸ διάβολο· Ἐμπρός, πᾶμε, Χατζατζάρη μου.

Χατζηαβάτης.— Πᾶμε, Καραγκιόζη μου.

ΣΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Σουλτᾶνος.— Κύριε Χατζηαβάτη, αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ κύριος ποὺ θὰ κάνῃ τὸ τραπεζάκι;

Χατζηαβάτης.— Μάλιστα, πολυχρονημένε μου.

Καραδκιόζης.— Ἐγὼ εἶμαι καὶ ἦρθα νιὰ νά....

Σουλτᾶνος.—Καθῆστε, κύριε. Μὰ τί κάνετε ἐκεῖ; Ἀπάνω στὸ παράθυρο καθήσατε;

Καραγκιόζης.— Δὲν πειράζει. Θέλω νὰ πέρνω ἀγέρα.

Σουλτᾶνος.— Ἐδῶ θὰ κάνουμε τὸ τραπεζάκι;

Καραγκιόζης.—Ἐγὼ προτιμοῦσα νὰ πᾶμε στὸ κάτω πάτωμα.

Σουλτᾶνος.— Στὸ κάτω πάτωμα; Γιατί;

Καραγκιόζης.— Τὰ πνεύματα, ξέρετε, ἔχουν ἰδιοτροπίες. Νά, παραδείγματος φτυάρι, συχαίνονται τὰ πρῶτα πατώματα... Εἶναι, φαίνεται, τεμπέλικα καὶ βαρυοῦνται ν' ἀνέβουν τὴς σκάλες.

Σουλτᾶνος.—Ἂν εἶν' ἔτσι, τότε νὰ κατεβοῦμε στὸ ὑπόγειο.

Καραγκιόζης.— Ὄχι, καλλίτερα στὴν κουζίνα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἄντε στὸ διόβολο εἶπα στὴ φίλη μου,
γιατὶ κατήντησες σωστὸ μαρτύριο.
—Ποῦ νὰ τὸν βρῶ τὸν διάβολο, μοῦ λέει αὐτός,
αὐτὸς εἶναι κρυμμένος στὸ χρηματιστήριο.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἄντε νὰ κουρεύεσαι
καὶ μὴ μοῦ κάνεις πειὰ μάτια γλυκά.

—Τί λές, ἀγάπη μου; Λοιπὸν δὲν τῶμαθες ἐτοῦ πῶς ἀκριβῆναν τὰ κουρευτικά;
—Ἔ, τότε πνίξου το λοιπόν, κυρία μου,
γιατὶ νὰ ὑποφέρω δὲν μπορῶ
—Ἀστεῖο εἶν' αὐτό, ἀγόρι μου,
νὰ θέλῃς νὰ πνιγῶ χωρὶς νερό.
—Ἄντε στὸ Φάληρο, στὴς Γιτζιφιὲς
καὶ δέσε καὶ μιὰ πέτρα στὸ λαιμό σου.
—Γιὰ νἄβγω ἔξω θέλω φόρεμα
κι' ἂν μοῦ τὸ κάνῃς θἄβγῃ σὲ κακό σου.
—Τότε, παρακαλῶ, τρόβα στὴ μάννα σου,
μὴ μένεις ἐδῶ πέρα οὔτε μιὰ μέρα.
—Ἀλλὰ ἂν πάω ἐγὼ τὸ σπίτι εἶναι μικρὸ
καὶ πρέπει νἄρθῃ ἡ μάννα μου ἐδῶ πέρα!

Ο ΣΒΙΓΚΟΣ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ